

ČASOTEPEC

Glasilo učenk in učencev OŠ Stična

Šolsko leto
2014/2015

številka 1
januar 2015



Ajda Blažević Arko, 6.a

Ekskluzivno v tej številki:

**Obiskala nas je
Nina Pušlar!**

več na strani 13



K A Z A L O

	str.
1. Uvodnik	2
2. Šolski utrinki	5
3. Frazemi	23
4. Intervjuji	29
5. Lahkih nog naokrog	39
6. Literarni kotliček	46
7. Pisan.svet	61

Glavna urednica in lektoriranje:

Nataša Rebec Lukšič, prof.

Uredniški odbor:

učenke in učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo ter novinarskega krožka

Oblikovanje besedila, obdelava slikovnega gradiva, grafična zasnova:

Mojca Hrvatin, prof.

Fotografije:

Branka Lah, univ. dipl. ped. in soc. kult., Kristijan Rešetič, dipl. bibl., Mojca Hrvatin, prof.,
Tjaša Čebular, 7. c, Marko Posavec, 7. c

Mentorji literarnih in likovnih prispevkov:

Helena Barle, prof., Nika Bracovič, prof., Tanja Črnivec, prof., Natalija Gabrijel, prof., Jasmina Glavič, prof.,
Blanka Karanjac, prof., Nina Kump Papić, prof., Branka Lah, univ. dipl. ped. in soc. kult., Anita Novak, prof.,
Urška Petek, prof., Igor Rajner, prof., Nataša Rebec Lukšič, prof., Kristijan Rešetič, dipl. bibl.,
Anka Švigelj Koželj, prof., Katja Tomažinčič, prof., Uršula Zakrajšek, prof.

Odgovorna oseba:

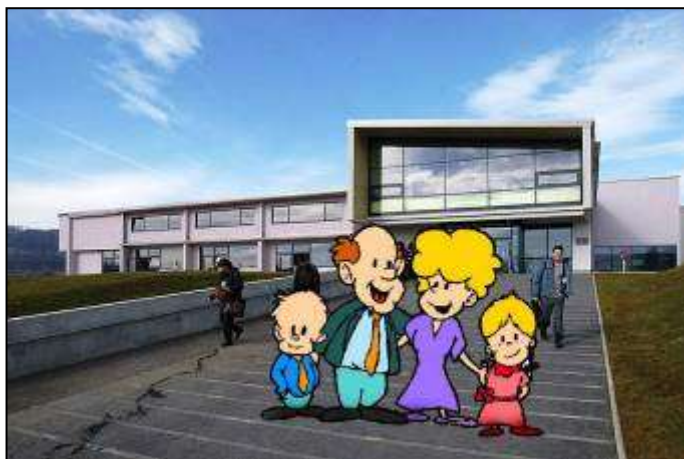
Marjan Potokar, prof.

1. U V O D N I K

Adijo, počitnice, pozdravljena, šola!

Uf, spet ta šola!

Ah, pa saj novi začetki sploh niso nič slabega, tako tudi začetek novega šolskega leta prinaša vedno nekaj novega, novosti pa so nam ponavadi kar všeč, pa čeprav si to včasih neradi priznamo.



Zakaj se nam, šolarjem, zdi, da dva meseca počitnic mineta zelo hitro v primerjavi z dvema mesecema pouka in zanimivo je, da ponavadi komaj čakamo, kdaj bo konec šole, da se končno začnejo počitnice, ko pa smo sredi počitnic, pa komaj čakamo, kdaj se bomo spet videli s sošolci. Če ne drugega, je konec počitnic dober zato, ker se spet vsakodnevno družimo s svojimi šolskimi vrstniki in prijatelji, se pogovarjamo, smejimo in tudi tarnamo skupaj.

V šoli se učimo, odkrivamo novo znanje in postajamo bolj razgledani. Nekateri med počitnicami odidejo na dopust v tujino. – Kako neprijetno bi bilo, če se npr. ne bi učili tujega jezika (angleščine) in bi bili v zadregi pri sporazumevanju v tujini? Kako čudno bi bilo, da si sploh ne bi predstavljali, kam sodi (paše) država, v katero gremo na dopust, kaj je značilno zanjo, kakšna je njena preteklost ...? – Zato je šola super.

Zdaj smo že krepko zajadrili v novo šolsko leto in tako kot vsako preteklo, smo se znova morali navaditi na učenje, opravljanje domačih nalog in seveda reševanje preizkusov znanja, katerim se ni moč izogniti. Zopet se je bilo potrebno navaditi na zgodnje vstajanje, pravočasen večerni odhod v posteljo, med počitnicami pa je bilo (in je vedno) vse tako sproščeno in brezskrbno.

Za nami so že druge šolske počitnice, med katerimi smo si nabrali novih moči za prihodnje mesece v šolskih klopek. – Še dobro, da jih (počitnic) nimamo tako malo 😊!



Risba: Klara Sluga, 2. a

Zapisala:

Maša Omahen, 7. b,

fotografijo računalniško obdelala:

Manca Kepa, 7. a

(vir: šolska spletna stran).

Dragi bralci Časotepca!

Smo na začetku novega leta in gotovo je še priložnost, da vam še enkrat zaželim nadvse uspešno leto 2015.

Predvsem želim, da ste v svojih poštenih namerah odločni in zahtevni ter da posegate po tistem najvišjem. Zakaj vam to sporočam? Predvsem zaradi tega, ker končnega uspeha (kateregakoli) ne bo, v kolikor se boste zadovoljevali s povprečnimi ali celo podpovprečnimi dosežki. Prihodnost vseh in vsake družbe, predvsem vas samih, je odvisna od vašega maksimalnega vložka ali, drugače povedano, od vaših nadpovprečnih rezultatov. V kolikor dodate še medsebojno sodelovanje in spoštovanje drugih, potem ste na dobri poti.

Torej zaradi vaše prihodnosti se ne smete zadovoljiti s povprečnimi dosežki in popuščanjem. Naj vas v trenutnih težavah ne zajame pesimizem in malodušje, vedno se najde izhod iz težav, samo vprašati je potrebno. Veliko razumevajočih je okoli vas.

Priporočam vam branje, toliko odličnih knjig premore naša knjižnica, sodelovanje v številnih aktivnostih šole, interesnih dejavnostih, različnih tekmovanjih in skratka v vseh tistih dejavnostih, ki vas dvignejo nad raven povprečja. Uspeha brez trdega dela in učenja ni. Tudi bližnjic na dolgi rok ni. Poti naprej in navzgor, kamor s svojimi željami želite, pa so samo težke, vendar tam je uspeh in zaradi tega se splača.

Vsem, ki ste prispevali prispevke v Časotepec, pa sporočam, da je tudi to ena od poti za vaš osebni razvoj. Naj ta pot ostane vaša tudi v prihodnje.

Marjan Potokar, ravnatelj



Ravnatelj Marjan Potokar

Vir fotografije: www.slovenskenovice.si/novice/slovenija/soncna-elektrarna



Risba: Erik Pevc, 4. b

Pozdravljene, šolarke in šolarji!

Novo leto je za nami in čaka nas kar nekaj dni žuljenja šolskih klopi ... - Si lahko zamislite?! - Še pet mesecev vas bomo učiteljice in učitelji spodbujali k učenju, k rednemu pisanju domačih nalog, k opravljanju te ali one obveznosti in od vas zahtevali, da v svojih možgančkih poiščete to ali ono zahtevano informacijo.

Da; biti šolar sploh ni mačji kašelj. Ljudje smo si različni in iz lastnih izkušenj vem, da različno odreagiramo na razne stresne situacije. Veliko vas je takih, ki v učenje vložite ogromno truda in ste za svoje delo poplačani z dobrimi (zadovoljivimi) ocenami v redovalnici, nekaj pa je tudi takih, ki menijo, da je učenje španska vas in za svoje nedelo nočejo prevzeti odgovornosti.

Star slovenski rek pravi: »Kar se Janezek nauči, to Janez zna.« Šola ni samo ustanova, v kateri se naučite učne snovi. To je prostor, v katerem si pridobite delovne navade in številne izkušnje, ki vam bodo priskočile na pomoč v kasnejših (odraslih) letih, ko boste zaposleni in boste sami morali vzgajati svoje otroke.

Verjamem; vsakemu izmed nas lahko kdaj sreča obrne hrbet. Pridejo trenutki, ki bi jih najraje zbrisali iz spomina, vendar se moramo zavedati, da za dežjem vedno posije sonce in da se še v tako slabi stvari zagotovo skriva nekaj dobrega ...



Risba: Marko Posavec, 7. c

Pravkar prebirate uvodne strani naše prve številke Časotepca, ki smo jo za vas ustvarile pridne novinarke in nadebudni novinarji OŠ Stična. V njej si lahko preberete literarne prispevke naših mladih ustvarjalcev in ustvarjalk, poročila o dogajanju na šoli, za vas smo zapisali nekaj intervjujev ..., osrednja tema naše prve številke pa so frazemi oziroma stalne besedne zveze (kar nekaj sem jih vključila tudi v uvodnik), to so zveze besed v prenesenem pomenu, ki jih ljudje uporabljamo pri vsakodnevnem sporazumevanju (npr. mlatiti prazno slamo, sedeti na ušesih, šola mu je španska vas ...).

Ob koncu prebiranja uvodnih vrstic vam bom zaželela še veliko poguma in vztrajnosti pri opravljanju šolskih obveznosti in vas povabila, da se pridružite naši novinarski ekipi.

Pa lep pozdravček!
Nataša Rebec Lukšič,
glavna urednica Časotepca

2. ŠOLSKI UTRINKI

PO SLEDEH SOŠKE FRONTE ...

V sredo, 10. septembra 2014, smo se učenci devetih razredov OŠ Stična in podružnične šole v Višnji Gori odpravili proti Kobaridu.

Ko smo prispeli, je sledil ogled Muzeja 1. svetovne vojne. Ogledali smo si kratek dokumentarni film o grozotah in tragedijah prve svetovne vojne. Nato smo se po skupinah sprehodili po muzeju. Vodič nam je pokazal maketo krnskega pogorja in nam razložil, kako je potekala fronta. Povedal nam je, kako so se vojaki bojevali in živeli v visokogorju. Sprehodili smo se po kobariški poti in si ogledali italijansko kostnico in Napoleonov most.



Napoleonov most pri Kobaridu

Nato smo odšli do Kobariškega muzeja sirarstva, ki predstavlja dediščino planin in tradicijo posoškega sirarstva. Pot nas je vodila na Vrsno, kjer stoji rojstna hiša pesnika Simona Gregorčiča, našega Goriškega slavčka.

Večini je najbolj ostal v spominu lep razgled s cerkve svetega Antona v Kobaridu, kjer se nahaja kostnica vojakov, padlih v soških fronti.

Avtorica prispevka in fotografije: Erna Žilić, 9. V.

Sobotne delavnice na OŠ Stična: SPOZNAVAJMO DEŽELE - IRSKA

V soboto, 18. oktobra 2014, so na Osnovni šoli Stična potekale delavnice na temo: IRSKA: SPOZNAVAJMO DEŽELE. Na raziskovalnem dnevu je sodelovalo 74 učencev naše šole, ki obiskujejo izbirni predmet šolsko novinarstvo, novinarski in fotografski krožek, krožek uporabna umetnost, dodatni pouk likovne umetnosti, literarno-kulturno dejavnost ali zgodovinski krožek.

Delo je potekalo v treh skupinah - delavnicah, v katere so se učenci vključili po zanimanju.

Učenci novinarskega in fotografskega krožka ter izbirnega predmeta šolsko novinarstvo so pod mentorstvom učiteljice Nataše Rebec Lukšič in knjižničarja Kristijana Rešetiča izvedli dve videokonferenci po skypu. Pogovarjali smo se z gospodom Thomasom C. Walshem in njegovo sestro Miriam Walsh, ki živita v Gallwayu (mestecu na zahodnem delu Irske) ter s sedemnajstletnim dekletom, Leo Erjavc, ki se je z družino preselila na Irsko pred dvema letoma. Sedaj živi v Ballini na severu države. Učenci so vsem intervjuvancem zastavljali vprašanja, na katera so spletni gostje odgovarjali. Pogovore smo tudi dokumentirali, saj je

bil cilj novinarsko-fotografske ekipe fotografiranje dejavnosti med izvajanjem delavnic ter pisanje prispevkov za šolsko spletno stran, za šolski prikazovalnik, Časotepec in lokalno glasilo Klasje.



Tevž v vlogi pravega novinarja



Plakat o zgodovini Irske

Učenci zgodovinskega krožka in literarno-kulturne dejavnosti so pod mentorstvom učiteljic Uršule Zakrajšek, Vesne Zimic Gluvić ter Blanke Karanjac izdelovali plakate o Irski (pregled irske zgodovine, legenda o Jack - O'Lantern, Book of Keels, zgodba o svetem Patriku - pokristjanjevanje Irske, Vikingi - vpadi na Irsko, Irska danes - politično in geografsko, pomembni literati na Irskem, irska glasba in ogamska pisava). Vse izdelke smo razstavili na panojih na hodniku v prvem nadstropju.

Učenci dodatnega pouka likovne umetnosti in krožka uporabna umetnost so pod mentorstvom učiteljic Vesne Kovač in Anke Švigelj Koželj izrezovali prave buče, izdelovali buče iz papirja in po šabloni (vse v povezavi z legendo Jack - O'Lantern). Prav tako so se učenci preizkusili v izdelovanju kazalk za knjige z ornamentami iz knjige Book of Keels, prerisovali ornamente, inicialke in barvali risbe iz prej omenjene irske knjige. Izdelovali so tudi irske deteljice po šabloni. Učiteljica Blanka Karanjac je zbranim učencem predstavila turistično razglednico Irske ter legendo o sv. Patriku.



Izrezovanje buč je super zadeva!



Buče iz papirja

Sklepni del sobotnih delavnic: Ob 12.00 so nas obiskale učiteljice irskega plesa, gospa Joan Mc'Intyre, ustanoviteljica Šole irskih plesov v Ljubljani, in njeni dve sodelavki, Manja in Katja, ki sta nam pokazali nekaj tipičnih irskih plesov. Učenci in učiteljice smo našim gostjam zastavili nekaj vprašanj in si pozorno ogledali njihovo plesno predstavitev, nato pa smo se še sami preizkusili v plesu socialnega irskega plesa in pri tem (kljub začetni tremi) neizmerno uživali.

*Pripravili: Nataša Rebec Lukšič in Uršula Zakrajšek.
Avtorja fotografij: Marko Posavec, 7. c, in Kristijan Rešetič.*



Na sobotnih delavnicah smo se prelevili v prave irske plesalce.

NAŠI UČENCI O IRSKIH DELAVNICAH ...

V soboto, 18. oktobra, smo se učenci od 6. do 9. razreda zbrali v šoli, kjer so potekale delavnice o Irski. Ob 8.30 smo se razdelili v skupine.

Učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo, novinarskega krožka in nekaj radovednejšev smo se odpravili v knjižnico in se prek Skypa povezali s Thomasom Walshem in njegovo sestro Miriam. Pogovor je bil zanimiv in smešen. Ker sta oba že bila v Sloveniji, sta nekaj o njej že vedela. Zanju najbolj okusna hrana, ki sta jo jedla v Sloveniji, je bil burek. Izvedeli smo, da je vreme na Irskem skoraj ves čas deževno in da na Irskem radi pijejo pivo. Veliko smo ju spraševali, ko pa sta odgovorila na vsa vprašanja, smo pogovor zaključili.

Pogovarjali smo se tudi z Leo Erjavec, ki se je pred dvema letoma preselila na Irsko. Ima brata, ki na Irskem živi že tri leta. Lea se s prijatelji na Irskem pogovarja v angleščini, z družino in prijatelji iz Slovenije pa v slovenščini. Rekla je, da bi ji bilo čudno, če bi se morala z družino pogovarjati v angleščini. Najbolj pogreša prijatelje in slovensko hrano. Hrana na Irskem je, kot nam je povedala Lea, zelo »vodena« in neokusna.

Po pogovoru z Leo smo imeli malico. Hrane je bilo res ogromno. Po malici smo na šoli gostili gospo Joan Mc'Intyre, ustanoviteljico prve šole irskih plesov na Slovenskem. Povprašali smo jo o Irski, načinu življenja Ircev, kakšni so po naravi, kako se jim prikupiti ... Gospa Joan nam je povedala nekaj o irski hrani. Zajtrk naj bi bil sestavljen iz nečesa, ki se imenuje "black pudding" in ne, to ni navaden puding. To je puding iz krvavic! Ni čudno, da se je zgražala. Še prej pa, ko smo se v knjižnici s Thomasom in Miriam pogovarjali prek Skypa (Joan je namreč prišla kasneje in smo se z njo v živo pogovarjali v mali telovadnici), smo se pogovarjali o resnejših temah. Obema irskima sogovornikoma smo zastavljali vprašanja o politiki in če je na Irskem težko dobiti službo. Povedala sta nam, da je odvisno od drugih dejavnikov in da je skoraj 10 % prebivalcev na Irskem brez redne zaposlitve.

Sicer pa nismo mogli biti resni, saj so bili vsi, Miriam, Thomas in Joan zelo dobrovoljni in zgovorni, kakor se za Irce tudi spodobi.

Na irskih delavnicah smo izvedeli veliko novega; da je Irska država na Britanskem otočju, da je znana po pivu in da je med glavnimi izvoznici piva. Je zelo zelena država, veliko je odprtega prostora, kjer kmetje pridelujejo hrano in imajo vrtove. Šole na Irskem imajo strožji sistem kot pri nas, šolarji morajo namreč nositi uniforme, se učiti keltski jezik, ki je, po Lejinih besedah, strašno težak in se naučiti plesati irski ples.

Na koncu druženja smo se vseeno morali posloviti (z gospo Joan smo tudi nekaj zaplesali) in oditi domov, a vse dobro se enkrat konča. Po zaslugi tega tabora si zdaj samo še bolj želiva na Irsko, kljub tisti ogabni hrani.

Manca Kepa in Živa Bašnec, 7. a



Skupinska fotografija z našimi plesnimi gostjami

OSNOVNOŠOLCI IN SREDNJEŠOLCI SMO V HIRSCHAID PRIPELJALI SONCE

»Hallo!« so nas pozdravili Nemci, ko smo z veliko zamudo zaradi zastojev na cesti prispeli v Hirschaid.

V šolski kantini so nas razdelili po družinah, ki so nas medse toplo sprejele.

Skupinska fotografija z vrstniki iz Hirschaida



Drugi dan smo se zopet zbrali na šoli, kjer smo naše druženje pričeli z zanimivimi spoznavnimi igrami, v katerih smo vsi sodelovali. Zatem smo si ogledali film, med katerim smo se stiskali, predvsem zaradi pomanjkanja prostora ☺. Kosilo tistega dne je bilo tipično nemško, za nas malce nenavadno. Po kosilu smo v skupinah odkrivali znamenitosti Hirschaida. Kot dokaz, da smo določeno znamenitost res našli, smo morali pred njo posneti »skupinski selfi«. Utrujeni smo se vrnili v šolo, kjer so nas pričakale dobrote z žara. S hrano se je program tega dne zaključil.



V sredo smo se odpravili v Nürnberg, kjer smo si ogledovali znamenitosti, kot so npr.: cerkev sv. Lovrenca, nürnberški srednjeveški grad, različne vodnjake ... Tudi tega dne je bilo kosilo za nas malce nenavadno. Jedli smo tradicionalne nürnberške klobasice. Vrnili smo se okoli šeste ure in odšli k družinam.

Prijetno druženje z gostitelji

V četrtek smo bili prvi dve šolski uri prisotni pri rednem pouku z nemškimi vrstniki. Nato smo se razdelili v štiri skupine in izdelali plakate. Po kosilu smo imeli veliko prostega časa. Medtem se je na igrišču odvijala nogometna tekma med gosti in domačini. Zmagali smo Slovenci. – Bravo, mi! Predhodno so nam učitelji povedali, da smo ob treh naročeni pri

»Bürgermeistru« in nekateri od nas so mislili, da gremo na hamburger, a so razočarani ugotovili, da smo namenjeni k županu mesta in ne na hamburger ☺. Pri županu smo izvedeli nekaj o občini Hirschaid, potem smo imeli prosto popoldne, ki smo ga preživeli z družinami.

V petek smo se poslovili okoli osmih zjutraj. Hvala Bogu, na cestah ni bilo zastojev, zato smo se vrnili okoli 17. ure. Izmenjava nam bo ostala za vedno v zelo lepem spominu. Takšnih poti si še želimo.

*Ela Tekavec, 9. d,
Tara Marolt, 1. letnik gimnazije SŠ Josipa Jurčiča*

NAŠI UČENCI O IZMENJAVI ...



Tudi v Nemčiji je nogomet zakon!

Na izmenjavi sem se imel lepo. Naučil sem se veliko novih besed. Najbolj mi je bil všeč žar-večer, najbolj zanimiva dejavnost pa mestni reli. - Ich bin glücklich, dass ich im Austausch war.

Anej Lužar, 8. V

Hallo!

Čeprav Nemčija ni daleč stran od tu, imajo v njej drugačne navade. Na primer pri njih niso ocene kot pri nas. Tam je veliko več ljudi, na kar nisem bila navajena, vendar so vsi prijazni. Z izmenjavo smo se veliko naučili, videli in dobili nove prijatelje. Če jo obiščete, vam res ne bo žal, saj je za videti ogromno stvari. Auf wiedersehen!

*Dora Plantarič, 8. c.
Fotografije: Igor Rajner.*



Spoznavamo nemške znamenitosti.

OKTOBER, MESEC ŠOLSKIH KNJIŽNIC

Iztekaajoče se leto je bilo na Osnovni šoli Stična zaznamovano z aktivnostmi, posvečenimi 170. letnici Jurčičevega rojstva. Učenci so z učitelji izdelovali izdelke in raziskovali ustvarjalnost ter življenje rojaka Josipa Jurčiča. Aktivnosti so dosegle vrhunec oktobra, ko smo uradno začeli s praznovanjem meseca šolskih knjižnic. Knjižnica je imela osrednjo vlogo pri povezovanju teh vsebin in tako udejanjala letošnje vodilo meseca šolskih knjižnic – **Šolske knjižnice: srce šole**. Letos smo v program združili obletnico rojstva Josipa Jurčiča in praznovanje mednarodnega dneva šolskih knjižnic, ki ima na naših tleh že dolgo tradicijo.

Izredno lepe izdelke smo v knjižnico prejeli iz likovne učilnice matične šole, kjer so pod mentorstvom učiteljice Anke Švigelj Koželj učenci ustvarjali na temo »Josip Jurčič in njegova dela«. Večina naslikanih del so bili portreti, ostalo pa vtisi in junaki iz Jurčičevih del. Slike smo razstavili v knjižnici in na hodnikih, v elektronski obliki smo jih predvajali na šolskem prikazovalniku.



Razstavnii panoji na hodniku matične šole

V okviru delavnic »Polepšajmo knjižnico« so učenci na podružničnih šolah izdelovali črke in knjižne kazalke. Znake s črkami smo namestili na knjižne police z leposlovjem. Knjižne kazalke, ki so jih izdelali učenci, so odnesli domov in jih nekomu podarili.

Na šoli že vrsto let deluje fotografski krožek, ki se aktivno vključuje v praznovanje meseca šolskih knjižnic. Letos mo izbrali motiv »Knjižni obraz«. Učenci so poiskali knjige in revije, na katerih so bili na naslovnica h obrazi in se z njimi fotografirali. Na PŠ Višnja Gora smo najboljša dela objavili na oglasni deski. Obiskovalci knjižnice so lahko za ta dela do konca oktobra glasovali. Fotografije z največ glasovi smo nagradili.



Nagrajenci:

Alja Štaudohar, 6. c, Neli Zajc, 6. c, Lana Benčan, 7. b,
Živa Vrabac, 6. c, Ana Valič, 6. c,
Sendi Zupančič, 6. d, Majk Zupančič, 6. V

Učence smo posebej razveselili s presenečenjem v obliki knjige, ki so jo dobili v dar, če so si izposodili »srečno knjigo«. S knjižničarko Branko Lah sva izbrala t. i. »srečne knjige« (najnovejša dela Ivana Sivca za višje razrede in knjigo Peter Nos avtorja Primoža Suhodolčana za nižje razrede). Kdor si je nevede izposodil »srečno knjigo«, je prejel knjižno nagrado. Učenci so bili nad presenečenjem navdušeni.



Erna Žilić, 9. V



Lovro Virant, 2. a, V

Velika udeležba je bila tudi na likovnem in literarnem natečaju z naslovom »Kozel Lisko«. Rdeča nit natečaja je bil Kozel Lisko, ki se je v šolski knjižnici zagledal v veliko zeljnato glavo. Problem je bil le, da je bilo zelje na naslovnici poučne knjige, pravila v knjižnici pa so jasna - nobenega trganja listov! Učenci so risali in pisali zgodbe o Kozlu Lisku in njegovi avanturi v knjižnici s poudarkom na knjižničnih pravilih in Kozlovo nepotešljivo željo po slastnem zelju. Najboljši izdelki so bili nagrajeni s stripom Kozlovska sodba v Višnji Gori.



Kozel Lisko v knjižnici



Risba: Majk Zupančič, 6. V

Aktivnosti v okviru praznovanja meseca šolskih knjižnic so se nadaljevale tudi v novembru, saj bi bilo zavzetost in marljivost učencev nespametno končati z določenim datumom. S knjižničarko Branko Lah ugotavlja, da učenci z veseljem sodelujejo pri aktivnostih, ki jih knjižnica organizira, s tem pa pomagajo utrjevati knjižnico kot srce šole.

Pripravila:

Kristijan Rešetič in

Branka Lah, knjižničarja na OŠ Stična

Risba: Primož Žgajnar
in Matevž Perko, 7. b



OBISKALA NAS JE NINA PUŠLAR, PEVKA, KI S SVOJO GLASBO ŽIVI SVOJE SANJE

V torek, 11. novembra 2014, nas je z obiskom razveselila odlična pevka in nekdanja učenka naše šole – Nina Pušlar.

V glasbeni učilnici smo jo pričakali učenci z nekaj vprašanji o pevski karieri. Povedala nam je vtise s prvega pevskega koncerta, naštela svoje hobije, nas skozi svoja potovanja popeljala po Mehiki in nam v španščini zapela pesem Svet je tvoj. Z refrenom v slovenski verziji smo sodelovali tudi mi. Ura je hitro minila, na koncu pa smo se z Nino tudi slikali.



Ninin čudovit glas odmeva v deveto vas.



Skupinska fotografija z Nino Pušlar, fotografiji: Marko Posavec, 7. c.

ŠE NEKAJ O NINI ...



www.veseljaki.tv/files/2014/06/izjemna-zgodba-bo-zazivela-v-muzikalu/gallery/8.jpg

Nina Pušlar je bila zmagovalka Bitke talentov 2005. Leta 2006 je izdala album z naslovom *Nina Pušlar* in za dve skladbi iz albuma posnela videospot (*Ni ona*, *Vse kar rečeš mi*). Ima še tri druge albume: *Ni ona*, *Med vrsticami*, *Slečeno srce*.

Na EMI 2010 je s pesmijo *Dež* zasedla drugo mesto. Posnela je videospot za pesem *Odhajam z vetrom*, ki je na 2. albumu. Leta 2011 je izdala tretji samostojni album z naslovom *Med vrsticami*. Leta 2012 je nastopila na Slovenski popevki s Stiškim kvartetom in zasedla 2. mesto. Pesem se je imenovala *Kdo še verjame*. Leta 2013 je izdala 4. album z naslovom *Nekje vmes*, letos pa se je odlično izkazala v muziklu *Cvetje v jeseni* v vlogi Mete.

Prispevek pripravila: Maša Omahen, 7. b.

NINA PUŠLAR NAM JE ZAUPALA ŠE, DA:

- obiskuje tečaj španskega jezika,
- da se v prostem času rada ukvarja s športom (obiskuje fitnes ali pa teče),
- se pred nastopom sama naliči in si uredi pričesko,
- rada potuje po svetu (tri tedne je pohajkovala po Mehiki in za nekaj dni skočila še v ZDA),
- oblačila z nastopov še kdaj uporabi,
- je vesela, da lahko počne to, kar jo zares veseli,
- se je vedno pripravljena naučiti kaj novega,
- sama organizira vsakoletni koncert v športni dvorani OŠ Stična,
- je vesela, ker so jo povabili k sodelovanju pri muziklu *Cvetje v jeseni*,
- je v desetih letih izdala 4 albume (od teh sta dva avtorska).



OGLED PREDSTAVE »NA NOETОВI BARKI OB OSMIH«

V ponedeljek, 22. decembra 2014, smo si učenci 4. in 5. razredov ogledali predstavo »Na Noetovi barki ob osmih« v Mini teatru v Ljubljani. Smešna biblijska zgodba se prične tik pred vesoljnim potopom. Ker bo poplava uničila ves svet, smeta na ladjo le dva pingvina. Odločita se, da bosta v kovčku pretihotapila še prijatelja, tretjega pingvina. Sledi divja pustolovščina. *predstave*



Pingvini – glavni akterji

Vtisi učencev 4. b razreda:

- Všeč mi je bilo, ker je bila predstava lepo in tekoče izvedena. Igralci so imeli lepa oblačila, ki so bila dobro narejena za njihove vloge. Smešno mi je bilo, ker so pingvini šli na ladjo in pozabili, da znajo plavati. Golob pa je vedno rekel, da je nekaj pozabil in se končno spomnil, da je pozabil svoj par. *(Ula Regali)*
- Smešno mi je bilo, ko sta se na koncu poljubila fant in fant. Všeč mi je bilo, ko so peli in plesali in se super pačili. Ni mi bilo všeč, ko je pingvin jokal. Zanimivo so pretihotapili tretjega pingvina. *(Petra Simona Zajec)*
- Smešno mi je bilo, ko so na začetku pingvini buljili v gledalce. Smešno so jedli piškote in se pačili. *(Saša Bašnec)*
- Smešno mi je bilo, ko sta se pingvin in golob poljubila. Všeč mi je bila Noetova barka in Noe. Ni mi bilo všeč otročje prepiranje pingvinov. *(Lana Marinčič)*
- Zanimive so mi bile živali iz papirja. Pingvini so bili smešni, ker so govorili šale in so se smešno oglašali. Zelo so se vživeli v svoje vloge. *(Lina Sekirnik)*
- Všeč mi je bil tisti pingvin, ki je pomečkal metulja. Všeč so mi bile njihove pesmi. *(Aisha Lulu Paolini)*
- Zanimivo mi je bilo, da je bila v košu kar luč. Všeč so mi bili zgubani sloni, vesoljni potop in dež. *(Ana Pevec)*

*Pripravila:
Jasmina Glavič*

Prizor s predstave »Na Noetovi barki ob osmih«



Z IDEJO O ZELIŠČIH V ŠPANSKO GRANADO

Osnovna šola Stična se je v letošnjem šolskem letu vključila v mednarodni projekt Erasmus+, ki nosi naslov »**OLD JOBS AND NEW JOBS**«. Poleg Slovenije v projektu sodelujejo še Portugalska, Slovaška, Španija in Turčija. Cilj projekta je zgraditi šolski zeliščni vrt in tam vzgojena zelišča predelati v čaje, kreme in mila. Samostan Stična, ki se nahaja v bližini šole, je znan po zeliščnih pripravkih patra Simona Ašiča, zato smo s projektom želeli obuditi staro zeliščarsko tradicijo. Hkrati na podružnični šoli v Višnji Gori poteka drugi del projekta - analiza in primerjalna študija slovenske avtohtone sorte čebule »*ptujski luk*«. Našo čebulo bomo posadili v vseh petih državah in primerjali rezultate. Priprave že potekajo pod budnim očesom učiteljic Ane Šimac, Mojce Hrvat in Darinke Dremelj.

Kratko povzemam dogodke naše prve mobilnosti - potovanja v špansko Granado.

Začelo se je februarja, ko sem po pogovoru z ravnateljem pričela iskati zanimive projekte po eTwinning portalu za učitelje. Naslov »*Old Jobs And New Jobs*« mi je prav zasijal z ekrana. Kontaktirala sem pobudnico projekta in čez teden dni sva se po Skypu že pogovarjali o tem, kaj bi lahko v projekt vključili. Kmalu so se projektu pridružile še Španija, Slovaška in Turčija. Po mukotrpnem, nekajtedenskem pisanju prijave in maratonskih večernih pogovorih po Skypu smo v aprilu, 2 dni pred zaključnim rokom, oddali prijavo. Čakali in čakali smo in 15. septembra končno dočakali. Evropska komisija je odobrila projekt.

Po začetnem navdušenju in seveda občutku ponosa se je začelo resno delo. S cilji projekta je bilo potrebno seznaniti učitelje, pridobiti učence, ki bodo pripravljeni prosti čas nameniti še eni raziskovalni nalogi.

Ivančna Gorica in samostan Stična slovita po zeliščarstvu, zato želimo oživiti staro zeliščarsko tradicijo in ustvariti zeliščni vrt, iz pridelkov pa po starih receptih izdelati kreme, čaje, mila in tinkture za lajšanje težav, kot sta stres in nespečnost. Obiskali bomo izkušene zeliščarje, ki nas bodo naučili, kako zasaditi, vzgojiti in negovati zeliščni vrt.

Sestavni del projekta je tudi izmenjavanje izkušenj učencev in koordinatorjev sodelujočih držav.

Na prvi sestanek v špansko Granado smo odpotovali koordinatorja projekta na Osnovni šoli Stična Igor Rajner in Katja Tomažinčič, pomočnica ravnatelja Mojca Malovrh ter učenki podružnične šole Višnja Gora Neža Novak in Ajda Robida.



Lega Granade na zemljevidu Pirenejskega polotoka

V Granadi nas je sprejela glavna koordinatorica projekta Angelo in skupina portugalskih učencev, ki so nas navdušeno pozdravili. Ljudje, ki smo jih doslej poznali samo preko ekrana, so dobili celotno podobo. Kmalu smo se srečali še s turško predstavnico Emek ter z našim španskim gostiteljem Francescom, ki smo ga vsi klicali Fran. Po večerji v tipični španski restavraciji smo se utrujeni, vendar zadovoljni, odpravili spat.



Prijetno druženje s stanovskimi kolegi iz Španije, Slovaške, Portugalske in Turčije.

Naslednje jutro smo se zbudili v prečudovito, sončno in toplo poznojesensko jutro. Nenavajeni takega vremena smo slačili jakne, puloverje in bunde. Slovenski, španski in portugalski učenci so se odpravili v Muzej znanosti, kjer so se seznanili s tehnikami mumificiranja, videli repliko Otzija, spoznali delovanje človeškega telesa, hodili med tropskimi metulji, ki so leteli tako blizu, da so jih lahko dotaknili, videli pa so tudi razstavo živih ptic in splezali na razgledni stolp.

Medtem ko so se učenci izobraževali, smo koordinatorji izdelali načrt dela za prihodnje mesece in si ogledali predstavitev e-revije ter spletnega dnevnika. Ogledali smo si šolo, razrede in pozdravili ravnatelja. Po poznem, špansko obarvanem kosilu, je sledil ogled vrtov in starega mestnega jedra Granade, Albayzina. Staro mesto, ki obsega tri vzpetine, je polno zgodb o duhovih in čarovnicah. Ko smo v večernih urah premagali še zadnji, tretji vzpon, smo se z olajšanjem zazrli na mesto in znano trdnjavo Alhambra. Čeprav ne morem reči, da nas je ob pogledu na večerno panoramo mesta minila vsa utrujenost, pa lahko zagotovim, da je bilo pravljično. Ni potrebno omeniti, da smo ob prihodu v hotel samo zamrmrali: »Buenas noches,« in se zvalili vsak v svojo posteljo.

Zopet smo se prebudili v sončno in toplo jutro. Po zajtrku smo se z avtobusom odpeljali do šole, kjer nas je čakala predstavitev držav. Neža in Ajda sta vznemirjeno usklajevali še zadnje detajle. Dekleti sta z izvirno in zanimivo predstavitvijo Slovenije tako navdušili občinstvo, da so si španski in portugalski učenci še celo popoldne lomili jezike s slovenskimi

frazami, na primer: *Iz Jež'ce čez cesto v Stožce po rož'ce*. Prav tako so vsi izvedeli, da v Postojnski jami živi človeška ribica in da so lipicanci ob rojstvu črni.

Španski učenci so pripravili predstavitev, ki so jo poimenovali *Pozdrav jeseni*, kjer so peli in plesali. Posladkali smo se še z dobrotami, ki so jih pripravile mame učencev. Bilo je res nepozabno popoldne in ob pogledu na slovensko, portugalsko, turško, špansko in slovaško zastavo, ki so jih povezovali odtisi rok, nam je vsem postalo toplo pri srcu.



Slovenska zastava v objemu dlani

Sledil je sprejem pri županu in ogled Alhambre, največje znamenitosti Granade.

Starodavno palačo, ki je na Unescovem seznamu kulturne dediščine, nam je predstavila vodička Beatrice. V štiriurnem obhodu palače in vrtov je opisala burno zgodovino tega prekrasnega arhitekturnega bisera. Povzpeli smo se še na znamenit stolp, znan po legendi, da bodo vsa dekleta, ki 2. januarja pozvonijo na zvon, našla pravo ljubezen.



Granada z Alhambro, <http://www.urbanliving.es/wp-content/uploads/2014/11/Granada.jpg> http://looklex.com/spain/photos/granada_alhambra09.jpg

Dnevi so hitro bežali. V soboto smo šli do čudovite obale Malage. Obiskali smo vasici Salobrena ter Nerja in v vetrovnem, a toplem vremenu s 26 stopinjami pojedli zadnje skupno kosilo.



Ob nedeljskem slovesu smo imeli občutek, kot da se poslavljam od starih prijateljev. Tolažili smo se z mislijo, da se čez nekaj mesecev zopet vidimo na drugi lokaciji, a v isti zasedbi.

Po 16 urah potovanja smo se v zgodnjih jutranjih vrtili v Slovenijo. Bili smo utrujeni, a polni novih izkušenj, idej in delovne vneme, da začnemo uresničevati naš zeliščni vrt.

Pripravila: Katja Tomažinčič.

UČENCI ŠOLSKEGA NOVINARSTVA SMO GOSTILI SCENARISTKO IN REŽISERKO OTROŠKEGA FILMA »SKUPAJ«

V torek, 18. novembra 2014, sta nas obiskali režiserka Siena Krušič in scenaristka Jelka Ribarič Grabljevec. Skupaj sta posneli že veliko oddaj in filmov, med drugim tudi nekaj filmov za otroški filmski festival Ciak Junior, med katerimi je tudi film z naslovom »Skupaj«, ki je nastal po originalni predlogi učenke OŠ Stična, Nataše Lukić iz 7. b razreda, in mladinsko serijo »Razred zase«.



Nataša Lukić v družbi režiserke Siene Krušič (levo) in scenaristke Jelke Ribarič Grabljevec (desno)

Izvedeli smo, da je morala Nataša zgodbo štirikrat spremeniti, šele tedaj je bil scenarij pripravljen na snemanje. Za približno 13 minut filma so potrebovali 3 snemalne dneve. Del filma so snemali tudi pred in v naši šoli.



Prizori s snemanja mladinskega filma v prostorih naše šole

Gospa Jelka je v preteklosti tudi vodila oddajo Periskop, gospa Siena pa si ne želi biti igralka. Gospe Jelki je najtežji del pri snemanju filma/oddaje najti dovolj dobro zgodbo, snemanje filma ali oddaje pa je njun najboljši in najzabavnejši del. Režiserki Sieni so vsi režiserji, ki ustvarjajo nore filme. Oba poklica, tako režiserka kot scenaristka, se mi zdita težka poklica. Gospe sta bili zelo prijazni in mislim, da je v njuni družbi res zabavno snemati film ali oddajo.

Živa Bašnec, 7. a



Skupinska fotografija s filmskima gostjama

CIAK JUNIOR: SKUPAJ, KRATKI IGRANI FILM

Trinajstletna Nataša Lukič je avtorica zgodbe in scenarija, ki obravnava stisko marsikaterega otroka – to je ločitev staršev. Vodenje se pojavi vprašanje, kako živeti dalje? Ko se starši ločijo, običajno zaživijo v novih skupnostih, otroci pa običajno dobijo nove brate in sestre. Kajina mamica in očka sta se razšla in Kaja spoznava bodočo novo razširjeno družino. Čeprav je nova očkova prijateljica prijazna in ima že svojega sina, bi Kaja raje videla, če bi njena starša ostala skupaj. Toda želje so eno, resničnost pa drugačna. Kaja je v šoli žrtev starejših deklet, ki se izzivljajo nad njo. Sedaj dobijo novo žrtev za nadlegovanje – to je Kajin novi brat Maks. Jima bo uspelo ustaviti nadlegovanje in postati nova brat in sestra?

Zvrst: TV oddaja
Čas: 31. 12. 2014 ob 12.00
Kje: TV Slovenija 1

Napovednik filma, ki je bil posnet po zgodbi Nataše Lukič.

<http://www.rtvsl.si/otroski/calendar/browser/spored/tvs1>

NAŠI UČENCI O DEJAVNOSTI OB SVETOVNEM DNEVU JEZIKOV

26. septembra 2014 smo na šoli obeležili svetovni dan jezikov. Naši učenci so pod budnim očesom jezikoslovcev in razrednikov ustvarili nenavadne jezike, lističe, na katere so zapisali modrosti, zanimivosti, citate, pregovore, domislice in uporabne fraze v številnih jezikih vseh kontinentov, celo v jeziku iz Gospodarja prstanov. Lističe smo obesili na vrvice na oglasno desko pred zbornico in se na ta način spomnili na vse svetovne jezike.

Učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo smo zbrali nekaj vtisov o tem dogodku.

- Ideja je bila zabavna; bilo je presenečenje, saj nisi vedel, kateri pregovor boš izvilkel. (Tjaša, 7. c)
- Na svetu je veliko jezikov, zato si zaslužijo svoj dan. Jezike je bilo zabavno delati tudi zato, ker smo jih obesili med glavnim odmorom in tudi med drugimi odmori. (Evelin, 7. c)
- Všeč mi je bilo, da smo na lističe pisali v angleškem jeziku, poleg pa pripisali slovenski prevod. (Petra, 7. a)
- Izobešeni lističi pred zbornico dobro izgledajo, med izdelovanjem pa sem se zabavala, saj smo pisali v tujem jeziku. (Maša, 7. b)
- Prav je, da smo napisali besede in pregovore v različnih jezikih. Naučili smo se veliko novega. (Živa, 7. a)
- Ob izdelovanju jezičkov sem se zelo zabavala. (Janina, 7. b)
- Bilo je zelo zanimivo. (Danijel, 7. c)
- Najbolj mi je bilo všeč, ko smo jezike vlekli iz vrečk in jih obešali na vrvico. (Nika, 7. c)
- Menim, da je bilo zelo poučno, da smo se učili o drugih jezikih in njihovih pregovorih, ki niso zelo drugačni od naših. Všeč mi je bilo, ko smo pri francoščini spoznavali francoske pregovore. (Nataša, 7. b)

*Pripravili: učenci in učenke izbirnega predmeta šolsko novinarstvo
pod mentorstvom učiteljice Nataše Rebec Lukšič.*

Fotografiji: Mojca Hrvatini



*Joj, koliko jezikov!**Zapisi naših učenk in učencev v različnih jezikih*

UČENCI OŠ STIČNA SO REŠEVALI ŽIVLJENJA

V sredo, 15. oktobra 2014, nas je obiskal gospod Anton Posavec, vodja izobraževalnega centra na Reševalni postaji UKC Ljubljana in skrbnik Heliporta v UKC Ljubljana, ki se ponaša tudi z licenco športnega pilota letala (PPL/A - Private pilot licence/airplane).

Učenci izbirnih predmetov šolsko novinarstvo in varstvo pred naravnimi nesrečami ter ostali zainteresirani so gosta spraševali o poklicu reševalca. Gospod Anton nam je pokazal potek reševanja človeka, ki ne kaže znakov življenja.

Tudi mi smo se preizkusili v vlogi reševalcev. Izvedli smo rutinski postopek preverjanja varnosti okolja, v katerem je poškodovanec. Ugotavljali smo, ali pacient diha, ali mu bije srce ter opravili reanimacijo človeka.



Sklepni ugotovitvi našega srečanja sta:

1. Masaža srca poškodovanca sploh ni mačji kašelj!
2. S pridobljenim znanjem bomo morda komu rešili življenje.

Pripravila: Nataša Rebec Lukšič.

Fotografiji: Marko Posavec, 7. c.

Simon v vlogi reševalca



Gost Anton Posavec je odgovarjal na vprašanja mladih novinarjev.

3. FRAZEMI



Majda Topalović, 7. a



Anja Zajc, 7. a



Tjaša Čebular, 7. c



Nika Miklič, 6. d



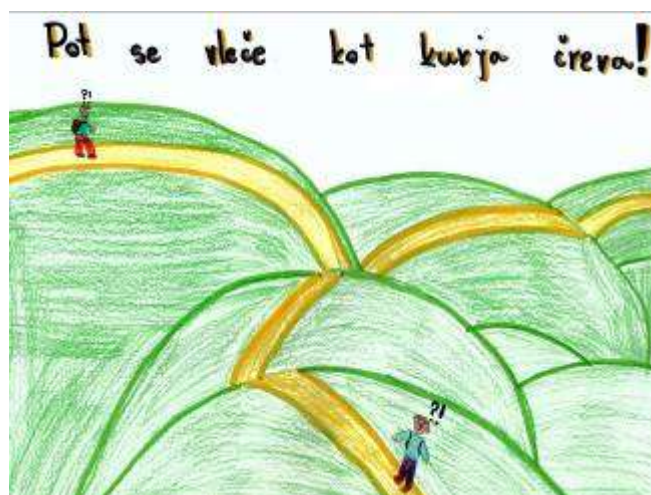
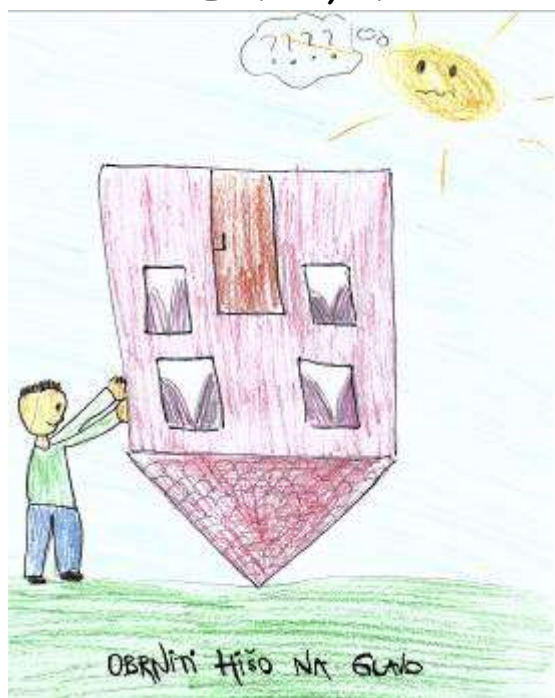
Rožle Pajk, 7. b



Nik Jerič, 6. b



Eli Valič, 7. b



Špela Štrus, 6. d



Lea Gregorič, 6. d



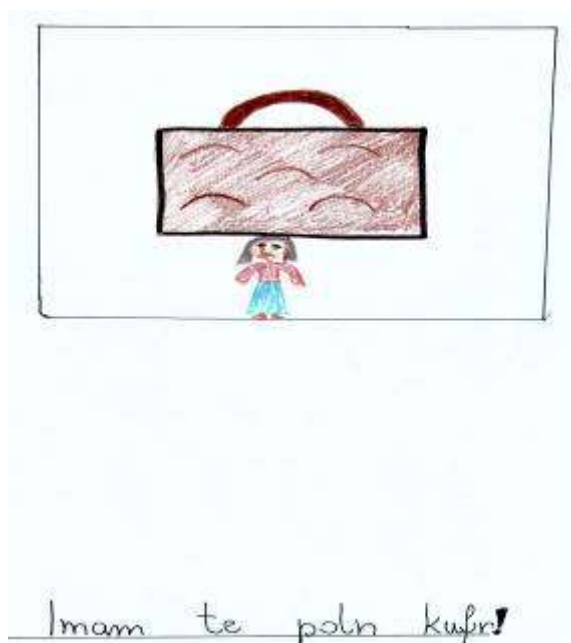
Maša Omahen, 7. b



Tinkara Strmole, 7. c



Nejc Ropič, 6. d



Urh Bregar, 8. a



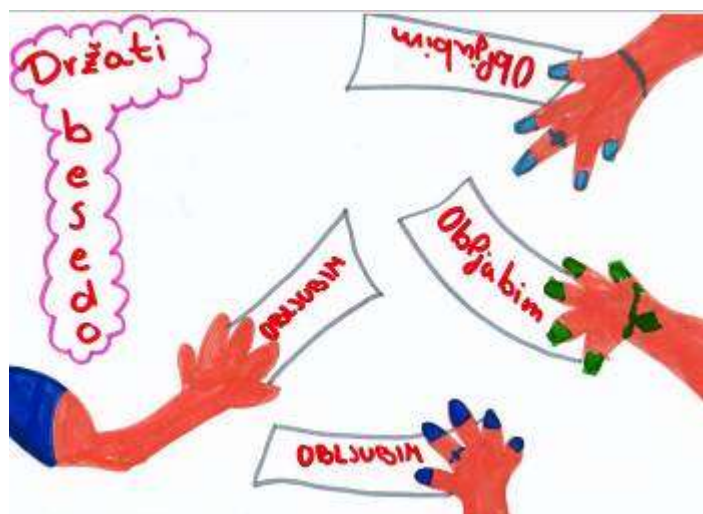
Martin Bradač, 9. b



Nina Miklič, 7. b



Jure Kocmur, 7. a



Nika Zadravec, 7. c



Lana Benčan, 7. b



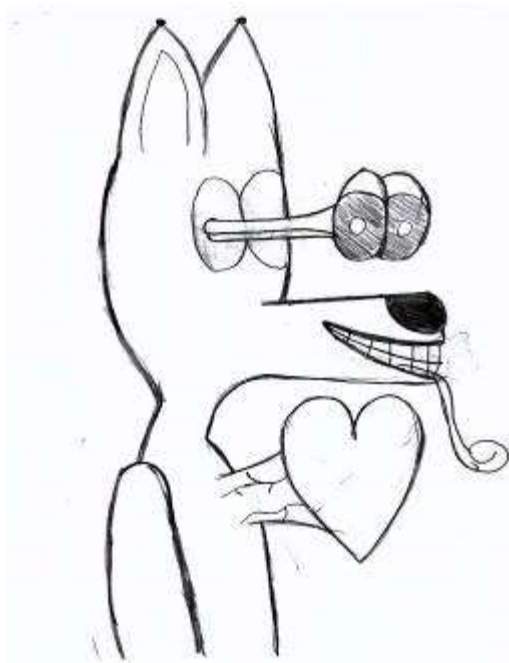
Jure Malovrh, 7. a



Florijan Mohorčič, 6. d



Katja Srebernjak, 7. c

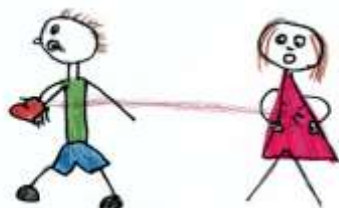


Biti zaljubljen do ušes.

Primož Žgajnar, 7. b



Nataša Lukić, 7. b



UKRATI NEKOMU SRCE

Neža Okorn, 7. b

Lana Benčan, 7. b



BITI ZALJUBLJEN DO UŠES!

Nina Novak, 7. b



Biti v oblakih!

Nina Miklič, 7. b

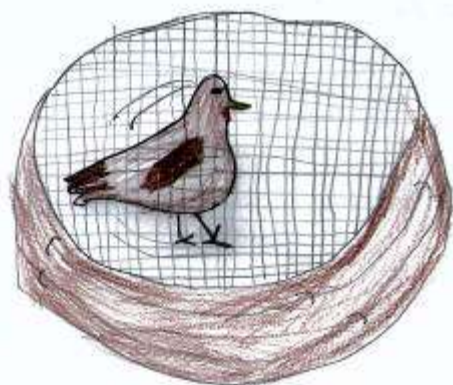


Matej Kovačič, 7. b



Ema Koščak, 6. d

Vrtiš se k kokla u rešet



Martin Žurga, 6. b

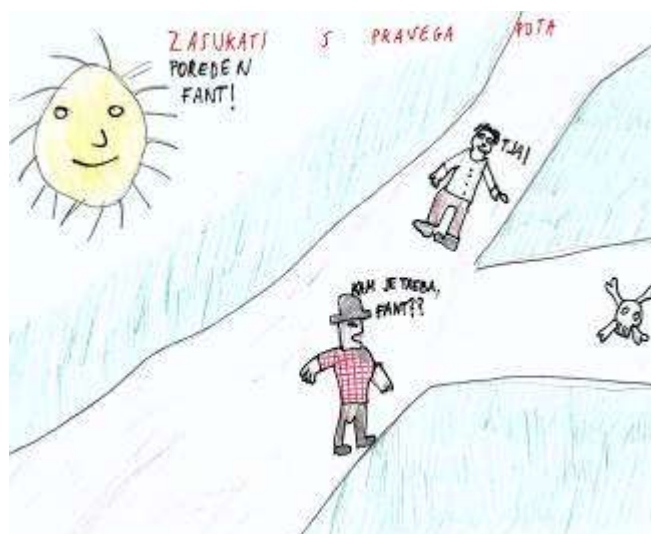


Anže Jerman, 6. b

POGOLTNIII
JEZU
kurvica



Danijel Korevec, 7. b



Nik Jerič, 6. b

4. INTERVJUJI

INTERVJU Z GOSPODOM MARJANOM ČEBULARJEM, VELIKIM LJUBITELJEM ŽIVALI

Ali ste kot otrok živeli na kmetiji?

Da. Že od rojstva sem živel na kmetiji, sprva pri maminih starših, s pričetkom osnovne šole pa pri očetovih starših, ki so prav tako živeli na kmetiji.

Kako ste doživljali otroštvo na kmetiji?

Otroštvo sem doživljal zelo lepo, saj sem s pomočjo starih staršev in mojih staršev spoznaval različna kmečka opravila in živali, ki sodijo na kmetijo.

S katerimi opravili ste se ukvarjali v družini?

Pripravljali smo krmo za živali, sadili smo poljske pridelke in vzrejali govedo.



Šetlandski poniji

Kdo vas je naučil kmetovanja?

Sprva sem se največ naučil od starih staršev, to pa zaradi tega, ker moja starša zaradi službe nista imela dovolj prostega časa, da bi me tega naučila.

Kdaj v otroštvu ste vzljubili živali?

Odkar pomnim, sem vedno rad imel opravka z živalmi, ker sem spoznal, da če jim nudiš skrb in ljubezen, ti one to vračajo.



Kako to, da ste se odločili imeti svoj pašnik? Zakaj?

Ko sem se odselil z očetove kmetije v nov kraj, sem imel še vedno željo vzgajati živali, zato mi je s pomočjo prijatelja, ki je imel primerno lokacijo, uspelo zgraditi pašnik.

Katere vrste živali imate?

Imam šetlandske ponije, burske koze, zajce, morske prašičke, kanarčke in kokoši.

*Burske koze***Kdaj hranite živali?**

Živali hranim dvakrat dnevno, in sicer zjutraj in zvečer.

Ali je bila odločitev o najemu pašnika težka?

Odločitev o najemu pašnika ni bila težka, saj z znanjem, ki sem ga dobil v otroštvu, ni težko delati z živalmi.

Kdo vam največkrat priskoči na pomoč pri delu?

Na pomoč mi največkrat priskočijo žena, hčerka, sorodniki in prijatelji, ki so prav tako ljubitelji živali.

Ali vam je kljub odgovornosti žal, da ste se tako odločili?

Ne. Da sem se tako odločil, mi ni bilo nikoli žal, ker mi živali ves moj trud poplačajo s hvaležnostjo.

Ali imate za zaključek še kakšno misel?

Mislim, da kdor ima rad živali in vse, kar je v zvezi z njimi, ima tudi spoštovanje do sočloveka.

Avtorica intervjuja in fotografij: Tjaša Čebular, 7. c

INTERVJU Z ANTONOM POSAVCEM, REŠEVALCEM, KI SE DOBRO ZAVEDA, KAKO POMEMBNO JE POZNAVANJE OSNOV PRVE POMOČI

Anton Posavec je človek, ki je rešil življenje že veliko ljudem. Že celo delovno dobo dela na terenu v predbolnišničnem okolju kot reševalec v medicinski pomoči v zdravstvu. Njegova primarna vloga v službi je vodja izobraževalnega centra na Reševalni postaji UKC Ljubljana, hkrati pa je tudi skrbnik Heliporta v UKC Ljubljana. Pri delu mu pomaga licenca športnega pilota letala (PPL/A - Private pilot licence/airplane).

Odzval se je našemu povabilu in nam odgovoril na vprašanja, ki so mu jih zastavili mladi novinarji. Preberite si, kaj nam je zaupal.

**Kakšni so Vaši spomini na šolska leta? Katero osnovno šolo ste obiskovali?**

Obiskoval sem OŠ Vide Pregarc v Ljubljani in OŠ Polje. Rad sem se ukvarjal z glasbo in športom. Spominjam se, da sem vodil šolski radio.

Ste se bali zdravnika in injekcij?

Zdravnika in injekcij se zares nikoli nisem bal, spominjam pa se, da sem se bal zobozdravnika.

Anton Posavec ima licenco pilota športnega letala.

Ali Vam je bilo kaj slabo ob pogledu na kri?

Ne, ob pogledu na kri ne odreagiram burno.

Kdaj ste v sebi začutili željo, da se podate v medicinsko stroko? Kdo Vas je navdušil za ta poklic?

Sprva sem si želel postati letalec, a sem se vpisal na srednjo zdravstveno šolo. Najprej sem bil zaposlen kot reševalec v UKC Ljubljana, nato pa sem se vpisal še na Medicinsko fakulteto, kjer sedaj tudi poučujem. Kot reševalec delam že več kot dvajset let.

Prosim, opišite nam delo reševalca. Kaj vse počnejo reševalci?

Delo reševalca na terenu je izredno pestro. Na kratko: reševalci rešujemo življenja in pomagamo ponesrečencem in ljudem, ki potrebujejo zdravstveno pomoč ter pokličejo številko 112. Poznamo ekipe nujne in ekipe ne-nujne medicinske pomoči; te prevažajo paciente, ki nimajo prevoza na zdravniške preglede, na obsevanja in podobno.

Ali nam lahko zaupate, katere so po Vašem prednosti in slabosti tega poklica?

Meni osebno je to delo všeč, ker je dinamično, razgibano. Vedno se kaj dogaja. Delo reševalca zahteva hitro odločanje, potrpežljivost, predvsem pa trezno glavo. Včasih nastopijo tudi trenutki, ko ni vse romantično in pravljичno. Hude poškodbe, soočanja z mrtvimi in hudo obolelimi ljudmi na terenu so lahko zelo travmatična izkušnja, vendar se z leti navadimo na to.

Zapisala: Nataša Rebec Lukšič.

INTERVJU S PISATELJEM PRIMOŽEM SUHODOLČANOM

Kdo vas je navdušil za pisanje?

Moj oče, Polde Suhodolčan. Resnično sem ga občudoval, s kakšnim velikim veseljem je s prsti tolkel po tipkah pisalnega stroja in se pri tem zadovoljno nasmihal. Vedno sem si rad izmišljal zgodbe, a sem jih sproti pozabil. Zato mi je Polde svetoval, naj si jih vedno zapišem. Tako je še danes. Hvala pametnim telefonom, ki so narejeni tudi za pozabljive ljudi!

Koliko časa že pišete?

Že zelo dolgo. Še takrat, ko so dinosavri ... no, že pri dveh letih sem s svinčnikom porisal (eh, popisal) hodnik s pokončnimi črtami. Sestra še danes pravi, da sem se tako naučil napisati črko »I«. Najprej sem pisal z levo roko, potem z desno, zdaj pa z obema. Še vedno pa raje



čečkam kot pišem. No, vsaj po zidovih ne več.

Primož Suhodolčan

Ali se spomnite, katera je vaša prva napisana knjiga?

Če misliš knjigo kot knjigo, potem je to *Košarkar naj bo!* Pred tem je bilo veliko drugega, kar pa ni izgledalo kot knjiga; tudi čemu drugemu ni bilo podobno.

Zakaj vam je pisanje všeč?

Vsak dan prinese kaj novega in v vsakem trenutku lahko nastane nova zgodba. Samo oči je treba odpreti, ušesa našpičiti in vglavni procesor zagnati. Aja, pa zapisati si ne smeš pozabiti.

Katero zvrst najraje pišete?

Takšno, ki jo bo nekdo prebral. Drugače je bolje, da pišeš dnevnik, ga zakleneš in skriješ pod posteljo.

Koliko knjig ste že napisali?

Napisal sem 100 knjig ..., 10 jih je še v moji glavi, 60 pa shranjenih nekje v oblaku.

Ali pišete tudi pesmi?

Seveda! Vse imam shranjene. Najprej sem pisal ljubke otroške:

*Čebela in trot,
sta spila cel sod,
čebela je omedlela,
trot pa je padel za plot ...*

Potem pa tudi ljubezenske:

*O, ti moja bunka!
O, ti moja šunka!
Sladka majoneza,
ti moja boš princesa.
K tebi paše dober sir,
daj mi ljubčka, pa bo mir!*



Kateri pisatelj ali pisateljica je vaš vzornik?

Veliko jih je in so vedno pomešani med sabo. Od vsakega sem se poskusil naučiti tisto najboljše. Zdaj pripravljam zgodbe o prikupno zmedeni detektivski agenciji, ki so nenavadna mešanica v stilu Philipa Marlowa, inšpektorja Clouseaoja in Gole pištole.

Katere knjige radi berete?

Najraje berem knjige, ki me pritegnejo od prve do zadnje strani. Če odgovorim strokovno: rad imam pritlehno enostavne in trivialno zasnovane knjige na visokem kulturnem nivoju, ki so hkrati tudi komercialno uspešne in v osnovi globoko žlahtne. Upam in želim si, da bom takšno knjigo uspel napisati tudi sam.

Ali ste že v šoli vedeli, da boste postali pisatelj?

Niti ne, ker sem prehitro mislil. Roke me skoraj nikoli niso dohitevale pri postavljanju vejic, pik, velikih začetnic, sklonov, pridevnikov, prilastkov, priredja, podredja in nasploh oblikovanju stavkov. Učiteljica mi je vedno rekla: »Saj, zgodba je kar dobra, vendar ...«

Kaj bi bili po poklicu, če ne bi bili pisatelj? Zakaj?

Bil bi kuhar! V kuhinji sem vedno z veseljem, z mastnimi slinami po vsej bradi in pošastno kruljajočim prebavnim traktom. Namesto da bi šel v kletno delavnico, garažno hobi sobo, grem v kuhinjo.

Kaj bi svetovali mladim pisateljem?

Kot pravijo in velja že od nekdaj:

*Radovednost je lepa čednost!
Kdor je radoveden, ta je znanja vreden!
Kdor zna, ta se veseli!
Kdor se veseli, ta se smeji!
Zato: Kdor je radoveden, ta je smeha vreden.*



*Intervju pripravila:
Nataša Lukić, 7. b.*

GOSTILI SMO GOSPO JOAN MC'INTYRE, VODJO ŠOLE IRSKIH PLESOV V LJUBLJANI

Gospa Joan Mc'Intyre je stroga, vendar izredno simpatična in zelo zgovorna gospa irskega rodu, ki že sedemnajst let živi in dela v Sloveniji. Prijazno se je odzvala našemu povabilu na oktobrske delavnice na temo *Irska - Spoznavajmo dežele* in nam predstavila nekaj tradicionalnih irskih plesnih korakov.

Se nam lahko, prosim, predstavite?

Sem Joan Mc'Intyre in prihajam z Irske.

Koliko let že živite v Sloveniji?

V Sloveniji živim že sedemnajst let in sem vodja Šole irskih plesov v Ljubljani.

Kaj ste si mislili o naši državi, ko ste prvič prišli v Slovenijo?

Ko sem prvič letela nad Slovenijo, sem ob pogledu na njena polja mislila, da tu rastejo banane (smeh) ...



Ali Vam je všeč življenje v Sloveniji? Da, v Sloveniji izredno rada živim. Všeč sta mi tako pokrajina kot ljudje.

Ali obvladate slovenski jezik?

Slovenščino razumem, vendar mi gre govorjenje bolj težko od rok. Tudi tečajniki irskih plesov raje vidijo, da se z njimi pogovarjam v angleškem jeziku, ker se želijo izpopolniti v znanju tega jezika, meni pa to seveda prija.

Kakšna se Vam zdi slovenščina? Kaj Vam je najtežje pri našem jeziku?

Slovenščina se mi zdi izredno težek jezik. Največ težav mi povzročajo skloni in sklanjanje samostalnikov.

Ali znate kaj povedati tudi v slovenskem jeziku?

Seveda. Najraje rečem naslednje: »Eno belo kavo z mlekom, prosim.«

Ali pogrešate Irsko?

Irsko zelo pogrešam, najbolj pa sorodnike, ki tam živijo. Na Irskem imam tri brate in tri sestre ter mamo.

Zakaj je Irska tako posebna? Na kaj ste Irci še posebej ponosni?

Irci smo ponosni predvsem na svoje kulturno izročilo.

Ali sta si Irska in Slovenija kaj podobni?

Slovenija in Irska sta si na nek način podobni in hkrati zelo različni. Mi imamo precej bolj razčlenjeno obalo in veliko hribovitega sveta.

Ali je težko dobiti službo na Irskem?

Ne, menim, da s pravo izobrazbo na Irskem ni težko najti zaposlitve.

Kakšni se Vam zdimo Slovenci?

Slovenci ste bolj zaprti, precej okoljsko osveščeni, obvladate veliko tujih jezikov, ste delavni in predvsem precej vitke postave.

Kako narediti dober vtis na Irce?

Če želite narediti vtis nanje, bodite taki, kakršni ste in ne jemljite si stvari preveč k srcu.

Katera je tipična irska hrana?

Tipična irska hrana je black pudding (krvavice), white pudding (krvavice z več maščobe), fižol in pečen krompir.



Irska specialiteta: »Black« in »White Puddung«

http://www.rowcliffe.co.uk/images/upload/55/0_supplierofmeatsclonakiltywhiteblackpudding-0.jpg

Koliko let že plešete?

Plešem že od svojega sedmega leta.

Nam lahko kaj poveste o tradicionalnem irskem plesu? Ali poznamo več vrst irskih plesov? Katere vrste?

Poznamo več vrst tradicionalnega irskega plesa, med drugim tudi step dance, ki ga plešemo s posebnimi čevaljčki.

**Zakaj Vam ples toliko pomeni?**

Ples mi veliko pomeni, ker povezuje/združuje ljudi, predstavlja mi stik z irsko kulturo, nasploh pa že od nekdaj rada plešem.

Gospa Joan Mc'Intyre nam je pokazala nekaj irskih plesnih korakov.

Ali ste kdaj sodelovali s katerim od slavnih plesalcev? Če ste, s katerim?

Naša plesna skupina je sodelovala na številnih prireditvah. Veliko nastopamo z različnimi pevci, med drugim smo sodelovali tudi z Andrejem Šifrerjem.

Kdaj ste odprli plesno šolo irskih plesov v Sloveniji? Kakšni so bili Vaši začetki?

Plesno šolo smo odprli leta 2005. Najprej smo poučevali majhne otroke, nato pa še njihove starše, ki so se želeli naučiti irskih plesnih korakov.

Koliko plesalcev obiskuje Vašo plesno šolo?

Našo plesno šolo v ljubljanski Šiški trenutno obiskuje 70-80 plesalcev.

Ali je plesanje irskega plesa zahtevno?

Plesanje irskega plesa na prvi pogled izgleda enostavno, vendar temu še zdaleč ni tako. Potrebno je veliko vaje, da si med samim plesom popolnoma sproščen in da ti gre sam ples dobro od nog.

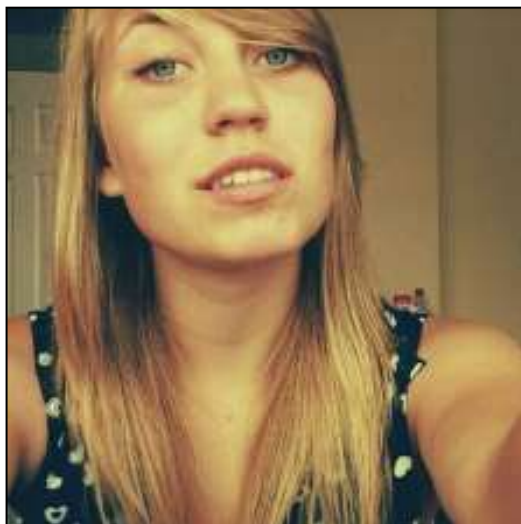
Pripravila: Nataša Rebec Lukšič

INTERVJU Z LEO ERJAVC, SLOVENKO, KI ŽIVI NA IRSKEM

Lea Erjavc je prijetno 17-letno dekle, ki je nekdaj živelo na Blokah, sedaj pa že nekaj let živi v mestecu Ballina na severu Irske. Tudi ona se je prijazno odzvala našemu povabilu in nam zaupala, kako se počuti na Irskem. Zelo pogreša sorodnike, predvsem pa slovensko hrano.

Koliko časa že živiš na Irskem?

Na Irskem živim dobri dve leti, moja družina pa se je sem preselila pred tremi leti. Ker sem želela dokončati deveti razred v Sloveniji, sem se na Irsko preselila eno leto kasneje.



Simpatična Lea Erjavc

V katero šolo hodiš in kako se kot priseljenka počutiš v njej?

Hodim v srednjo šolo, v kateri so same punce. Na začetku mi je bilo v šoli zelo težko, ker nisem dobro razumela jezika, a sem se na tukajšnje življenje in način šolanja že navadila.

Kje nameravaš nadaljevati študij?

Po končanem šolanju se nameravam vpisati na Forensic science school (šola za forenzike).

Kaj počneš v prostem času?

Imam malo prostega časa. Veliko se moram učiti, treniram nogomet in obiskujem glasbeno šolo, kjer igram klavir. Ob petkih občasno delam kot varuška. V prostem času se rada sprehajam.

Kako so ti všeč Irci?

Irci so zelo umirjen narod, ki ne hiti, so simpatični, prijazni in komunikativni. So zelo verni. Moti me, da me pogosto zamenjajo s Slovakinjo.

Ali se slovenski izseljenci na Irskem povezuje v društva?

Ne. Poznam dve Slovenki, ki živita v bližini mojega doma, a se z njima bolj malo vidim.

Kako si se navadila na irsko vreme?

Jo! Vreme je tukaj naravnost obupno! Ne boste verjeli: desetkrat na dan dežuje, desetkrat na dan sije sonce. Vreme je katastrofa! Nanj se ne bom nikoli navadila.

Ali obvladaš irščino?

Irski jezik malo razumem in ga znam malce govoriti, vendar se mi zdi zelo težek. V irskem jeziku znam na primer vprašati: »Ali lahko grem na WC?« (smeh)

Ali pogrešaš Slovenijo?

Seveda jo pogrešam. Slovenija je bila in bo vedno moj dom. Mogoče se bom enkrat vrnila domov. Bomo videli, kaj bo prinesla prihodnost. Redno berem novice na 24.ur in poslušam slovensko glasbo (Nino Pušlar, Rock n' band, Jana Plestenjaka ...).

Ali je irska hrana okusna?

Ne, tudi hrana je obupna! Enkrat na teden, v soboto, se odpravim na tržnico, kjer se najde kaj užitnega ...

Kako narediti dober vtis na Irca?

Na Irca boste naredili dober vtis, če boste hodili na »partije« (zabave) in če ste zgovorni.

**Ali obvladaš irske tradicionalne plese?**

Ja, nekaj plesnih korakov znam zaplesati, saj smo se jih učili v šoli.

Kakšne so razmere v šoli? Ali so učitelji strogi?

Da. Tukaj vlada izredna disciplina in kazni za neupoštevanje šolskih pravil so hude. Tudi način ocenjevanja in ocene so drugačne kot v Sloveniji. Nimamo ocen od 1 do 5, temveč so ocene v črkah (od A do F). Šolski sistem je precej bolj strog, ker je večina šol pod okriljem cerkve.

Zapisali:

učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo.

Fotografije:

Marko Posavec, 7. c, in Kristijan Rešetič.

Risba: Ana Valič, 6. c

O ŠVEDSKI Z GOSPO NEVENKO LUKIĆ

26. novembra 2014 smo se učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo zbrali v knjižnici. Preko Skypa smo se povezali z našo nekdanjo učiteljico glasbene umetnosti, gospo Nevenko Lukić, ki živi v švedski prestolnici Stockholm.

Koliko let že živite na Švedskem?

Na Švedskem živim točno dve leti.

V katerem mestu živite?

Živim v Stockholmu.

Koliko prebivalcev živi v tem mestu?

Tam živi približno 2 milijona ljudi.

Ali je Stockholm čisto mesto?

Da, Stockholm je zelo čisto mesto.

Kakšno je pri vas podnebje?

Podnebje je podobno kot v Sloveniji, le da so zime precej daljše.

Ali se poleti kopate v morju?

Jaz ne, moja otroka pa rada čofotata v morju.

Kdaj se poleti stemni?

Poleti se začne temniti približno ob desetih zvečer, ob enajstih zvečer pa je že tema.

Kdaj se stemni pozimi?

Pozimi se začne temniti že ob treh, ob štirih je že tema.

Ali že znate govoriti švedsko? Ali je švedščina težja ali lažja od slovenščine?

Da. Nekaj švedskih besed že obvladam. Ne vem, če je švedščina težja od slovenskega jezika, lahko pa vam povem, da je ta jezik nekakšna mešanica nemščine in angleščine.

Kaj najbolj pogrešate na Švedskem?

Na Švedskem najbolj pogrešam hribe ter hrano.

Kakšna je hrana na Švedskem?

Hrana na Švedskem je nekoliko smešnih okusov. Mešajo sladke in slane stvari skupaj. Njihova specialiteta so mesne kroglice z marmelado in sirom.

Ali v švedskih medijih omenjajo Slovenijo?

Ne, v švedskih medijih Slovenije ne omenjajo pogosto.



Gospa Nevenka Lukić, nekdanja učiteljica glasbene umetnosti na naši šoli

Ali je na Švedskem težko priti do stanovanja?

Tu so stanovanja zelo draga, zato jih ljudje raje najamejo in ne kupijo.

Katero denarno valuto uporabljate pri vas?

Na Švedskem imamo švedske krone.

Kakšno vlogo ima kralj v življenju Švedov?

V življenju Švedov kralj nima velike vloge, to mu je bolj kot služba.

Imeli smo se lepo, zabavno, dobro, veliko smo se naučili o tej skandinavski državi.



Švedske krone

Intervju zapisali: Ana Hribar, 9. a, in Nika Glavan, 9. b.

5. LAHKIH NOG NAOKROG

BENETKE

Benetke so glavno mesto italijanske dežele Benečije. Od Ljubljane so oddaljene 550 km. V italijanščini se mesto imenuje Venezia. Ime izhaja iz latinske besede »Vieni et tu,« kar pomeni: »Prideš tudi ti.« Prebivalci so se na otoke priselili, da bi se izognili napadom barbarov.

Zgrajene so na vodi. Mesto ima 116 otokov, ki jih deli 300 kanalov in povezuje skoraj 420 mostov. Ulice so ozke.



Benetke

V Benetkah je okoli 271 000 prebivalcev, letno pa Benetke obiše več kot 20 milijonov turistov (to je 10x toliko, kot je prebivalcev v Sloveniji).

Po mestu se lahko pelješ z gondolo. Izdelovanje tega plovila traja 3 mesece, poleg gondolijerja pa se lahko v njej pelje še 6 oseb.

Zelo znan je beneški karneval v pustnem času. Začetek tega praznovanja sega v leto 1094.

V Benetkah je najbolj pomemben turizem, poleg tega pa še steklarstvo. Znano je muransko steklo, izdelovanje lesenih in kovinskih izdelkov ter usnjarstvo.

Zanimivosti:

- V Benetkah je prepovedano sedenje na stopnicah ob robu Trga sv. Marka.
- Od 1. maja 2013 je prvič v zgodovini mesta prepovedano hraniti golobe.
- Pozdrav »Ciao!« izvira iz Benetk, in sicer iz fraze »S-ciao-su,« kar pomeni: »Jaz sem tvoj suženj.« Ta fraza se ni dobesedno uporabljala, pomenila pa je: »Računaj name, če me boš kdaj potreboval.«

Pripravila: Elizabeta Valič, 7. b.

IRSKA PO DOLGEM IN POČEZ ...

10 stereotipov o Irski

1. Je zeleni otok s pogosto oblačnim in vlažnim vremenom in občasnim rosenjem.

V povprečju se vreme spremeni vsake četrte ure.



Vremenska napoved za Irsko: Vsakega malo.



Za dežjem pride sonce.



Štirje letni časi na Irskem.

2. Znana je po številnih pubih.
3. Živi in diha za glasbo ter tradicionalni ples.
4. Znana je po pivu Guinness.
5. Brez krompirja in deteljice ne bi bila to, kar je.



6. Ima ogromno kulturnih in naravnih spomenikov.
7. Je dežela, v kateri promet poteka po levi strani cestišča.



Irski volčji hrt

8. V svetu se ponaša z mistiko in številnimi legendami.
9. Obožuje svojega zavetnika – svetega Patrika.
10. Je dežela, iz katere izvira pasma psov – hrti.

*Pripravila: Nataša Rebec Lukšič.
Vir: Svetovni splet in oddaja Čez planke.*

10 stereotipov o Ircih

1. Irci so vedno prijazni.

Mnogi Irci bi vam odstopili zadnji kos oblačila, drugi pa bi vas zanj raje tožili, še posebej, če je v zgodbo vmešan tudi kak družinski spor. Irci so ponavadi iskreno prijazni, četudi je precej odvisno tudi od tega, kdo ste, kje ste in kaj ste.

2. Irci so verni.

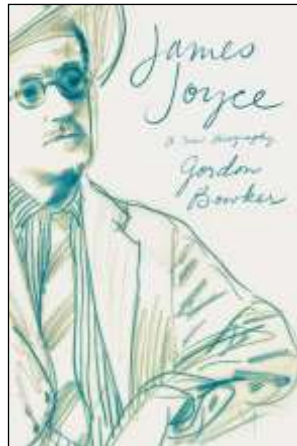
Tudi najbolj goreči irski ateisti bodo v nesreči poklicali na pomoč vse anjele in svetnike, a zato še niso globoko verni. Gre za fraze, ki so se jih naučili v otroštvu, podobno kot si Slovenci lastimo boga ob vsakem presenečenju, tudi tisti, ki z vero nimajo nič skupnega.

3. Irci znajo peti.

Irci vas znajo spraviti v solze s pesmimi o izgubljeni ljubezni, izgubljeni zemlji in izgubljenem upanju, a to ne pomeni, da so vsi odlični pevci. Če pričakujete, da vam vsak Irec na željo zapoje uporniško pesem, kot vidite v filmih, boste razočarani. Spomnite se Ronana Keatinga, ki se ga ne da primerjati z Lucianom Pavarottijem.

4. Irci so neumni.

O Ircih kroži mnogo vicev, ki se norčujejo iz njihove neumnosti, a šale, ki so se jih povečini spomnili Angleži, so predvsem izraz strahu in ne toliko iskrenega posmeha. Irska je dežela učenjakov. Znan Irec je James Joyce, ki je močno zaznamoval svetovno kulturo.



James Joyce

5. Irci so očarljivi.

Irci niso vedno očarljivi. V resnici znajo mnogi Irci nameniti tako sovražen in zaničljiv pogled, da ga nikdar ne boste pozabili.

6. Irci imajo rdeče lase in pege.

Poleg rdečelasih in pegastih obrazov boste na Irskem našli tudi veliko ljudi s črnimi lasmi in modrimi ali rjavimi očmi. Videli boste precej plavolasih ljudi, četudi so nekateri le pobarvani. Irska je kulturno pisana družba, v kateri živi veliko priseljencev, zato bo potrebno spremeniti predstave o povprečnem Ircu.



Kako v množici prepoznamo pravega Irca?



Rdeči lasje, pegice ...

7. Irci se z veseljem stepejo.

Čeprav Irci znajo biti strastni, jih zaradi tega še ne moremo označiti za pretepače, ki komaj čakajo, da lahko obračunajo s pestmi. V resnici Irci ljudi, ki so v javnosti nadležni in nasilni, hitro označijo za bedake. Če vas Irec označi za bedaka, vam bo ta predstava visela nad glavo do konca dni.

8. Irci so pijanci

Irci ne spijejo več alkohola kot prebivalci drugih držav. Le bolj se zabavajo kot drugi.

9. Irci so dobri pripovedovalci zgodb.

Čeprav je res, da nekateri Irci pripovedujejo zgodbe, ki navdušujejo ali prestrašijo, se ne rodijo taki. Poleg tega Irci vzgojili najslabšo pisateljico vseh časov. Oxfordov priročnik za angleško literaturo pravi, da je irska pisateljica Amanda McKittrick Ros »najboljša slaba pisateljica, ki je kadarkoli živel«.

10. Irci nikdar ne pozabijo.

Dokaz, da to ni res, je gol Thierryja Henryja z roko, s katerim je Francija v kvalifikacijah za Svetovno prvenstvo v nogometu izločila Irsko. Po tekmi so se milijoni na Irskem silili v pozabo neregularnega zadetka, kar dokazuje, da imajo vsaj voljo do pozabljanja.



Irski stereotipi, <http://irishquotesjokes.blogspot.com/>



8 irskih pregovorov

- LEPOTA SAMA NE PRIPRAVI VODE, DA BI ZAVRELA.
- STAR MAČEK SE NE OPEČE.
- BOLJE BITI STRAHOPETEN ENO MINUTO KOT MRTEV VES OSTANEK ŽIVLJENJA.
- ANGLEŽ MISLI SEDE, FRANCOZ STOJE IN IREC Z ZAMUDO.
- BOLJE JE ŽIVETI V PREPIRU KAKOR V SAMOTI.
- GRENKE SO SOLZE, KI TEČEJO, ŠE GRENKEJŠE TISTE, KI NE TEČEJO.
- ŽALOSTNO PERILO, MED KATERIM NI MOŠKE SRAJCE.
- KO SE POZDRAVI, JE BOLNIK VSAK ZDRAVNIK.

Pripravila: Nataša Rebec Lukšič.

Vir: Janez Stupica, Velika knjiga pregovorov, Založništvo Jutro, Ljubljana 2007.

ISTANBUL

Istanbul je največje mesto Turčije. V njem živi okoli 20 milijonov prebivalcev in je posebno mesto, saj leži na evropski in azijski strani. Celini ločuje znamenita Bosporska ožina. Mesto se deli na več okrožij, najbolj znamenito pa je FATİH (trg Sultanahmet). Istanbul je znan kot »mesto treh imen«. Najprej se je imenoval Bizanc, nato Costantinopel, danes pa Istanbul. Uradni jezik je turščina. Prebivalci so muslimani, zato imajo namesto cerkva mošeje (tur. *camii*). Mesto ima bogato kulturno dediščino.



Ayasofya, bolj znana kot **Hagia Sofia**, je najbolj prepoznavna znamenitost. Graditi so jo začeli v času vladavine cesarja Justinijana I. leta 532. V njej je potekalo kronanje bizantinskih cesarjev. Po padcu Carigrada je leta 1453 sultan Mehmed II. cerkev preuredil v mošejo. Po osmanski osvojitvi Bizantinskega cesarstva je postala najpomembnejša mošeja Osmanskega cesarstva. Po prihodu Kemala Atatürka na oblast so jo leta 1935 preuredili v muzej in je ena najlepših zgradb na svetu, zato je na seznamu Unesca. Včasih jo imenujejo osmo čudo sveta.

Če sklepamo po gneči pred vhodom, je **palača Topkapı**, poleg Hagije Sofije, druga najbolj pomembna turistična točka. Mogočna palača, kjer so nekoč prebivali sultani, dvorne dame, konkubine in evnuhi, je na griču s strateškim razgledom na Bospor. Bogato okrašene sobane navdušujejo z natančno izdelanimi vzorci islamske umetnosti, z orožjem, oblačili, dragimi kamni, nakitom, portreti, kjer vse diši po bogastvu. Za tiste s kančkom domišljije bo z obiskom harema lažje razumeti življenje v nekoč mogočnem osmanskem cesarstvu.



Istanbul je znan tudi po tržnicah/bazarjih. »TOP« znamenitosti Istanbula sta **Veliki bazar** ter **bazar začimb**. Vsak obiskovalec slej ali prej znajde na ozkih uličicah omenjenih bazarjev. Poleg turistov so tukaj še domačini, zato se pripravite na gnečo. Obisk Velikega bazarja je nujen za pravo podobo Istanbula. Star je več kot 500 let in je še vedno eden največjih pokritih bazarjev na svetu! Veliki bazar ima skupaj 60

ulic z več kot 5000 trgovinicami, 60 restavracijami, 18 vodnjaki, 12 mošejami in celo šolo. Če ste dobri v barantanju, bo Veliki Bazar raj za vas, sploh če imate radi preproge, usnjene izdelke, keramiko, zlatnino in spominke. Če vam bolj dišijo čaji in začimbe, pa ne spreglejte bazarja začimb.

Galata stolp (na fotografiji desno) je razgledna točka s čudovitimi 360-stopinjskimi panoramskimi pogledi na veličino Istanbula. Zgrajen je bil sredi 14. stoletja in je bil dolgo najvišja zgradba v Istanbulu. Sedaj je okoli njega polno restavracij, lokalov in trgovinic, kjer se radi zadržujejo domačini.



Znameniti svetilnik v Istanbulu se imenuje **Maiden's tower** (na fotografiji desno). Postavljen je bil v srednjem veku na otočku na Üsküdarju.



Palača Dolmabahçe (na fotografiji desno) je ena najlepših palač Istanbula. Zgrajena je bila v novem veku, kar se opazi tudi po bolj evropskem stilu soban.



Galatski most (na fotografiji desno) je znamenit po tem, da zgoraj ribiči lovijo ribe, spodaj pa so restavracije, kjer se sveže ulovljene ribe strežejo na najrazličnejše načine.



Prispevek je pripravila popotnica
Maša Omahen, 7. b.

Vir fotografij:
svetovni splet in osebni arhiv učenke.

Levo: V Galatskem stolpu,
desno pred palačo Topkapı

6. LITERARNI KOTLIČEK



Risba: Anja Hernec, 8. a

ADIJO POČITNICE,

ŽIVIMO ŠOLA



Risba: Ana Eržen, 8. b

Ko me je prebudilo sonce, sem vedela, da bo zadnji šolski dan minil hitro. Naslednji dan je bila šola že čisto pozabljena, saj sem šla na gasilski vikend. Ko smo prispeli, je bilo slabo vreme, zato smo noč prebili v gasilskem domu. Zbudilo nas je sonce, zato smo postavili šotore. Na gasilskem vikendu so nas zabavali z različnimi igrami in pohodom. Minevali so dnevi in že sem pakirala za Nemčijo. Drugi dan sem se navsezgodaj odpeljala iz Stične. V Nemčiji sem bila z župnijskim mladinskim centrom. V Nemčiji smo si krajšali čas z obiskovanjem bazena, mest, ogledovanjem spomenikov. Še vedno imam zelo lepe spomine.

Minilo je nekaj dni in že sem pakirala za morje. Z družino smo se odpravili v Turanj. Bilo je deževno. Take dneve smo preživeli z igranjem družabnih igrer, branjem knjig, gledanjem televizije in še kaj, sončne dneve pa smo preživeli na plaži in v hladnem stanovanju. Ogledali smo si mesto Zadar in Biograd na moru. Na morju smo se nalezali, nasončili in uživali.

Zadnje avgustovske dni sem se pripravljala na šolo. Zbudila sem se v deževno jutro in z veliko lepimi spomini. Zdaj znova sedim v šolskih klopeh.

Manca Kastelic, 7. a

Med počitnicami sem se imela zelo lepo. Dva tedna sem bila pri dedku in babici, kjer sem spoznala nove prijatelje. Zatem smo odšli na morje. Tudi tam je bilo lepo, čeprav je bilo vreme malo slabše. Ko smo se vrnili domov, je k nam prišel moj bratranec, s katerim smo odšli na enodnevni izlet v Benetke. Bilo je prekrasno. Vozili smo se z ladjico in videli Trg svetega Marka. Z bratrancem smo bili tudi na morju, čeprav le za en dan. Že na začetku počitnic smo praznovali sestrin rojstni dan.

Sedaj, ko so se počitnice že končale, jih malo pogrešam. Znova smo morali sestiti v šolske klopi, vzeti zvezke ter učbenike v roke in počakati na nove počitnice.

Nataša Lukić, 7. b

Kot vedno so bile tudi te počitnice prekratke. Toliko zanimivih in kratkočasnih stvari smo počeli: plavali v morju, hodili v hribe, potovali v zanimive kraje, šli na počitniški izobraževalni tabor, plezali v pustolovskem parku, počitnikovali pri babici in dedku.

Zadnji teden počitnic je minil še posebno hitro. Nastopil je 1. september in začela se je šola. Usedli smo se v šolske klopi, pozdravili učiteljice in učitelje, sošolke ter sošolce in začeli nabirati novo znanje ...



Elizabeta Valič, 7. b

Risbi: Dora Plantarič, 8. c (levo) in Barbara Glavan, 8. b (desno)

MOJE NEPOZABNE POLETNE POČITNICE

Bil je zadnji šolski dan in zelo sem se veselila, da grem domov. Ko sem s kombijem prišla domov, sem torbo vrgla v kot sobe in nekaj časa pozabila nanjo. Naslednji dan sva odšla z bratom na počitnice k babici in dedku v Zdensko vas. Tam sva s stricem igrala igrice na play stationu in vsak dan peljala psa Jacka na sprehod. Z babico in dedkom smo šli tudi v Dolenjske Toplice.

Čez teden dni sem z družino odšla za en teden na morje v Simonov zaliv. Spali smo v hotelu. Vsak dan smo se sprehodili do izolskega mestnega jedra, kjer je lunapark. Bilo je zabavno. V Izoli sem srečala košarkarja Gorana Dragića, od katerega sem (ne boste verjeli) uspela dobiti avtogram!

Ko smo se vrnili domov, sem z mamico in očijem odšla v knjigarno po zvezke, ki sva jih nato z mamico zavili in opremili z mojimi podatki.

Moje počitnice so bile zelo ZABAVNE. Upam, da bom imela še kdaj takšne.

Sara Tekavec, 7. a

Tako kot vsako leto sem se tudi letos veselila poletnih počitnic. Z družino smo se odpeljali na morje šele v sredini julija.

Na morje smo odšli na Hrvaško v Komarno v južno Dalmacijo. Vozili smo se celo noč in proti jutru prispeli v dolino reke Neretve. V tej dolini je sama ravnina, voda in veliko nasadov mandarin. Ob cesti so domačini prodajali domače sadje in zelenjavo. Po nekaj kilometrih smo prispeli v Komarno pred apartma. Pričakal nas je prijazen lastnik, doma iz Mostarja v Bosni. Zgodaj dopoldne smo odšli na bližnjo plažo. Veliko smo plavali in se kratkočasili z zabavnimi igrami. Ogledovali smo si bližnje kraje, tudi mesto Dubrovnik, ki je zelo lepo, a drago mesto. Šli smo po obzidju Dubrovnika, kjer je bil čudovit razgled na morje in mesto. Bilo je veliko turistov iz različnih držav: Iz Anglije, Japonske, Rusije, Poljske ... Raziskovali smo tudi sosednjo državo Bosno in Hercegovino, kjer je dolga leta divjala vojna in so ostanki bojov vidni še danes. Najbolj všeč mi je bilo mesto Mostar, ki je znano po mostu, s katerega skačejo v reko Neretvo. Ogledali smo si džamijo, ki je odprta za turiste. Pogled na reko Neretvo in znameniti most je bil iz minareta prekrasen. Most so med vojno porušili. Bosanski čevapčiči s kajmakom v lepinji so bili fantastični.

Nad Bosno smo bili navdušeni, zato smo se čez nekaj dni vrnili in si ogledali svetovno znani romarski kraj Međugorje, kjer naj bi se prikazala Devica Marija. Na tem kraju sem bila žalostna, saj sem videla ogromno bolnih in trpečih ljudi, ki so prosili za zdravje. Pot do kipa Device Marije je kamnita, vendar je veliko ljudi hodilo bosih. Ta kraj je res nekaj posebnega.

Po vrnitvi v dolino smo se odpeljali še do Slapov Kravice, ki jim pravijo tudi »pomanjšane Plitvice«. Še danes ne morem verjeti, da smo bili pogumni in plavali v tisti mrzli vodi. Zeblo nas je do kosti, ampak osvežitev v tistem vročem dnevu je bila enkratna.

Med vračanjem v apartma smo jedli v obcestni restavraciji, kjer so nam prijetni domačini postregli z okusno hrano. Zanimivo je bilo, ker je vsak izmed nas imel drugačen krožnik. Domačnost lastnika in žene ter hčerke nas je navdušila, zato nas ni nič motilo. Sprejeli so nas kot prijatelje, hiteli na slikah kazati še preostale zanimivosti in se res trudili, da smo se počutili prijetno. Povedali so nam, čeprav je njihova valuta konvertibilna marka, da za plačilo sprejmejo vse, od evrov, hrvaških kun, dolarjev, karkoli. V Bosni sem bila že pred



Risba: Sara Mulh, 2. a

leti v Sarajevu in na Jahorini in tudi takrat mi je bilo izredno všeč. Nad znamenitostmi in prijetnostjo Bosancev smo bili navdušeni.

Veliko stvari bi si še radi ogledali na Hrvaškem in v Bosni, vendar je dvotedenski dopust prehitro minil. Obljubili smo si, da se drugo leto spet vrnemo. Počitnice so bile spet prekratke in šola je spet tu.

Taja Zupan, 7. a

ČAROVNICA LILI

Lili znana je čarovnica,
vse zna in vse ve.
Z rdečimi lasmi
in s črno metlo,
šviga noč in dan okoli.
Lili prebrisane prste ima,
da zgrabi vsakega.
Pod posteljo ima modro knjigo,
s katero čara in se igra.
Vedno se pred drugim skriva
in medtem še kaj odkrije.
Lili dobra je čarovnica
zato se rada poigra.

Ana Hauptman, 4. c



Novoletni okraski na stojnici bazarja, fotografija: Mojca Hrvatin.

ČAROVNICA MICA

Moja najljubša čarovnica je Mica. Je krasna, če pa jo nekaj razjezi, postane precej glasna. Če reče ČIRA-ČARA, se pes v mačko začara. Ima žabico Kvakico, zeleno krstačico in čeprav ni najlepša, je zelo smešna. Reci KVAK-KVAK in že skočila bo na oblak.

Moja čarovnica ima črne lase kot noč in ko jo otroci vidijo, kličejo na pomoč. Ima modro obleko kot deževen dan in klobuk kot črni vran. Ima rjave škornje do kolen in mačko okoli ramen. Na metli zmeraj leti in nikoli je ne zapusti.

Maja Lukić, 4. c

POLONCA PETERŠILJ

To je Polonca Peteršilj. Je prijazna čarovnica. Živi v hiši sredi gozda. Na glavi nosi oranžen čopek, okoli njega pa štrlijo lasje. Nosi strgano vijoličasto obleko in elegantne črne škornje. Okoli vratu nosi rumen šal. Ima čarovniškega črnega mačka Kamila ter nič kaj prijazno sestrično Heberijo Majaron. V prostem času bere čarovniško knjigo. Včasih je imela čisto navadno coprniško metlo, sedaj pa ima super turbo metlo. Prislužila si jo je na tekmovanju za najboljšega čarovniškega ljubljjenčka.

Neža Marinčič, 4. c
Mentorica: Anita Novak

POTOVANJE MED ZVEZDAMI

Nekega dne, ko je šla Maja spat, je sanjala o potovanju med zvezdami. No, takole se je začelo ...

V Majino sobo je priletel leteči krožnik. Maja je bila radovedna. Skočila je v leteči krožnik in odletela v nebo. Pristala je na neznanem planetu in opazovala zvezde. Zvezde so ji bile všeč in v hipu je poletela mednje. Naenkrat je zagledala vesoljca Begija. Najprej se ga je ustrašila, potem pa sta postala prijatelja. Vprašala ga je, če bi lahko z njim poletela med zvezde. Vesoljček Begi je rekel, da lahko. Pritisnil je na čarobni gumb, dvignil Majo in dolgo sta letela med zvezdami. Maja se mu je zahvalila in vesoljec jo je peljal domov. Rekel ji je, da lahko še pride k njemu v vesolje.

Ko je Maja ugotovila, da je samo sanjala, je bila zelo razočarana.

Ana Kavšek, 5. a

Nedavno nazaj je bila gosenica Tonka. Imela je bujno domišljijo. Nekega večera se je odločila, da gre na potovanje med zvezdami. Zgradila si je gosenoraketo, da bi se z njo popeljala med zvezde. Napravila si je tudi gosenodihalko, da bo v vesolju lahko dihala. Ni vedela, s čim se bo poganjala. Postala je jezna tako jezna, da je uničila vse narejene stvari. Postala je žalostna. Nenadoma se je spomnila in šla v trgovino za gosenice. Kupila je daljnogled. Z njim je gledala zvezde in si predstavljala, da je na potovanju med zvezdami. Med zvezdami se je imela zelo lepo.

Zara Vencelj, 5. b

Ko sem šel spat, sem videl sedem premikajočih se močicljjev, ki so stopicali v krogu in si peli: »Tralali, lilala, hop, hop, pojkl!« Prižgal sem luč in videl palčkoline, ki so bili zelene, modre, vijolične, rumene, oranžne in rdeče barve. Pričarali so ladjo, na katero so me tudi povabili. Skupaj smo odpluli v vesolje. Na ladji je bilo napisano Z.M.V.R.O.R.E. To mi je bilo všeč. Videli smo zvezde, Sonce, Jupiter, Uran, Merkur, Venero, Luno ...

Ustavili smo se na Jupitru, da bi kupili verižico za mami, očetu eno zvezdo za pas in sestrici sončni žarek. Nasproti so nam prileteli zvezdni meteorji. Izgubili smo se. Potovali smo sem in tja, levo in desno, gor in dol ... in končno smo zagledali planet, ki se mu reče Zemlja. Vsi smo bili veseli.



Nato nas je zadel gospod Komet. Začelo se je vrteti, strmoglavili smo točno na ta kraj in ... POF! Ugotovil sem, da ležim na tleh. Zagledal sem svojo sobo. Bile so le sanje ali pa ... tudi ne.

Eva Krnc, 5. b

Risba: Tajoni Rus, 4. b

KAM PA KAM, PRIJATELJ

Nekoč je živela deklica brez prijatelja. Ime ji je bilo Nika. Ker Nika ni imela prijatelja, se je igrala s psom Lumpijem. Nika ni mogla zdržati brez prijatelja, zato se je odločila, da ga poišče. Vzela je sendvič, malo vode in se odpravila na pot. Pot jo je vodila skozi temačni gozd. Ko je prehodila ves gozd, je prišla do reke. Tam je bil čoln in dve vesli. Zlezla je v čoln, prijela vesli in začela pluti po reki.

Nato je prišla do vasice, kjer je bilo veliko otrok. Tam si je našla prijatelja Tonijsa. Z njim se je igrala ves dan. Lovila sta se, skakala čez kolebnico in še kaj. Potem je moral Toni na kosilo, Nika pa je zaklicala: »Kam pa kam, prijatelj?« saj ni vedela, da gre na kosilo. Nika je čakala, Tonijsa pa ni bilo od nikoder, zato se je odločila, da ne bo več čakala. In tako je Nika zopet ostala brez prijatelja.

Ula Regali, 4. b

MUHA IN KOMAR

Muha in komar skupaj sta nadležen par,
vedno le kričita, za povrh brenčita.
Za sosede imata mravlje, ki še bolj nadležne so,
vedno le z metlo po vratih trkajo.

Ajša Hodžić, 4. a



Risba: Eva Rojec, 6. b

ARGONAVTI S TITANIKOM

Ko so določili datum, ko prvič začne pluti Titanik, so med goste povabili tudi Argonavte. Argonavti so se na klic odzvali. Ko so prišli na pomol, je bil Titanik poln. Začeli so pluti iz Albanije, do Grčije, kjer se je Titanik prvič ustavil. Argonavti so izstopili, pozdravili znance in se spet vkrcali. Titanik se je ustavil še nekajkrat, zadnjič na Portugalskem. Potem je ostalo na Titaniku samo še 1000 ljudi, ki so se peljali v Ameriko. Med njimi so bili tudi Argonavti. Šli so proti ledeni gori, skoraj bi se zaleteli, če je ne bi odrinili Argonavti. V Ameriki so nasedli. Našli so Indijance. Dogovorili so se, da če bodo trdo delali pri njih en mesec, jim bodo v morje porinili Titanik. Tako se je zgodilo in Argonavti so srečno prispeli v Grčijo.

Miha Perpar, 5. a
Mentorica: Jasmina Glavič

V ŽIVLJENJU MI VELIKO POMENI ...

Človek ima lahko več ljubezni. To je ljubezen do staršev, prijateljev, živali, partnerja, pristočasnih konjičkov. Moji dve ljubezni sta učenje klavirja in hišni ljubljencek.

Klavir sem začela igrati v četrtem razredu. Željo do igranja sem imela že v drugem razredu, a je moja mama menila, da je to le trenutna muha in da me bo hitro minilo. Želja je ostala in bila sem presrečna, ko so me starši pred tremi leti vpisali v glasbeno šolo. Sprva sem imela težave s premikanjem prstov, saj igranje klavirja ni lahko. Ob prvem nastopu sem imela tremo, danes pa je že bolje. Vsakič je prijetno, ko mi občinstvo ploska.

Učenje klavirja mi vzame kar nekaj časa, saj je potrebno veliko vaditi in dvakrat tedensko oditi v glasbeno šolo v Grosuplje. Najraje igram »I have a dream«, pesem švedske skupine Abba, evropsko himno »Odo radosti« in pesem »Edelweis« iz filma »Moje pesmi, moje sanje«.

Med igranjem klavirja v sobo pogosto pride naš kuža, ki ga imam neizmerno rada. Je tibetanski španjel. Ime mu je Ares (v grški mitologiji je bil Ares »grški bog vojne«). Ima zelo gosto, dolgo dlako in košat rep. Res je lep. Velikokrat grem z njim na sprehod. Ko gremo na dopust, gre z nami. V avtomobilu je zelo priden. Najdlje se je peljal lani do Makarske, letos pa bo šel malo dlje. Ko sem bila stara dve leti, je bil Ares majhen in se je rad vozil v mojem vozičku. Kamorkoli smo šli, je bil velika atrakcija. Na morju vedno uživa, zna plavati, potapljanje pa mu ne gre dobro od nog.

Obe moji ljubezni mi veliko pomenita in me razveseljujeta. Kadar sem žalostna, pri obeh najdem tolažbo.



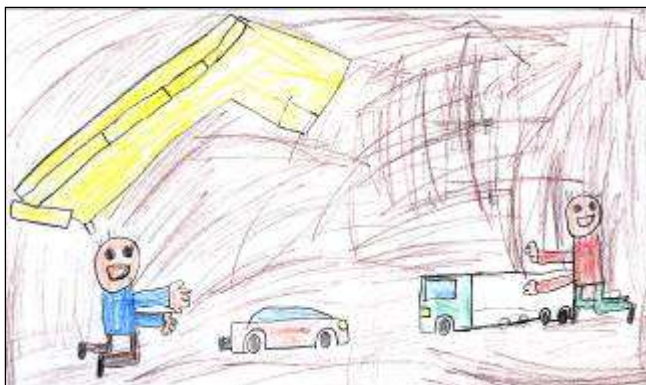
Taja Zupan, 7. a

Risba:
Arsa Shatri, 1. a

MOJ FERARI

Avto je zdaj moj,
kupil sem ferarija,
rad se vozim z njim.

Alex Vlašič, 6. d



Risba: Taj Jurejevčič, 2. a

BOŽIČ

Božič je lušten,
okraski so na smreki,
zvezda na nebu.

Nejc Ropič, 6. d

Mentorica: Nataša Rebec Lukšič



NOVO LETO

Sneg je padati začel
in je čisto, čisto bel.
In ker led in sneg sta bela,
sta Lumpi in Hana čisto ponorela.

Mama meče nas v sneg,
mi pa že bežimo v beg.
Sankamo se, kepamo,
po toboganu spuščamo.

In ker radi se imamo,
novo leto si predamo.

Urban Ulcej, 4. c
Mentorica: Anita Novak



Na fotografijah so izdelki naših učencev za novoletni bazar. Fotografije: Mojca Hrvatin.

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj je tisti,
ki ostaja za vedno isti,
ti vedno stoji ob strani
in te nikoli ne gleda postrani.

Je tisti, ki te bo vedno dojel,
te vedno razumel,
tudi ko bo noč,
bo priskočil na pomoč.

S pravim prijateljem skupaj delamo
in se nikoli ne kregamo
in ta zaradi svojih živcev
nikoli ne išče krivcev.



Risba: Nina Grden, 2. a

Z njim košarko odigram na igrišču,
a tudi predstavo ogledam si v gledališču.
Ne glede, kje bom,
vedno v srcu nosila ga bom.

Pesem je spesnila: Erna Žilić, 9. V

SREČA

Kaj sploh je sreča?

Vsak jo ima, čeprav se večina tega sploh ne zaveda. To ni nekaj, kar lahko primeš ali vidiš. No, vidiš lahko srečne, vesele ljudi in občutiš, da so srečni.

Če bi si ljudje vzeli čas samo za nekaj trenutkov in bi o tem malce razmislili, bi lahko ugotovili, kako srečni smo lahko vsi.

Res je: življenje je težko in mnogo ovir je na poti, ampak že to, da lahko živimo, moramo ceniti. Moramo si najti tiste trenutke, ko smo sami s seboj, ter jih izkoristiti, ceniti in vendarle uživati.

Ljudje smo ljudje. Že od nekdaj delamo napake in jih bomo tudi v prihodnje. Vsi se v določenih trenutkih, morda obdobjih, počutimo, da se ne splača živeti, ampak življenje nam je bilo dano, zato ga moramo tudi živeti. Sami se moramo potruditi, da bomo stopali po pravi poti življenja, kajti šele takrat bomo lahko zares začutili, kaj je sreča.

Neža Novak, 9. V

VILA RUBINA IN ZLATA RIBICA

Pozdravljeni! Sem vila Rubina. Danes se grem okopat v vilinski ribnik. Sem nova med vilami. Stara sem 12 let in živim v zlatem cvetu. Na oblaku gledam, kje je vilinski ribnik. Aaaaa ... tukaj je!»



V ribniku je bila senca v obliki ribe. Prepričana sem bila, da ni riba, saj se je tako bleščala. Bila je kot zvezda, ampak je žarela še močnejše. Sploh si nisem upala v vilinski ribnik.



Čez čas sem se opogumila in šla pogledat, kaj je v ribniku. Nekaj časa sem ga gledala, nato pa se je v njem nekaj zableščalo, poknilo in me poškopilo. Poškopilo me je z nekaj kapljicami ribnika in z zlatim prahom. Vedela sem, da imam zdaj zelo, zelo veliko moč. Videla nisem ničesar, samo velik žarek zvezde. Bil je kot zvezdni utrinek. Vedela sem, da mi želi nekaj povedati. Aaaa ..., zdaj razumem; lahko mi izpolni željo.

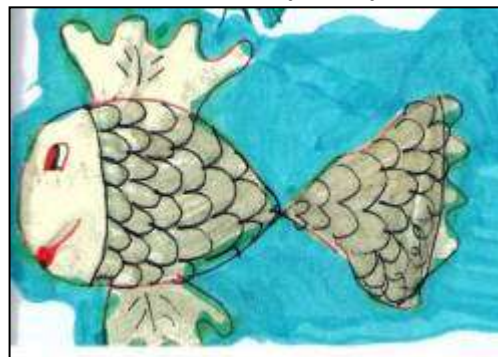
Še enkrat se je nekaj zableščalo. Spet me je poškopilo z zlatim prahom in nekaj kapljicami vilinskega ribnika.

»Že vem, lahko mi izpolni dve želji,« si je mislila vila. Ko je vila Rubina to ugotovila, se je pred njo pojavila zlata ribica. Rekla ji je: »Kdor vse to ugotovi, se ji prikažem pred oči.« Rubina ji je rekla: »No, kdo si?»

»Sem zlata ribica želja,« ji je odgovorila ribica.

»Lepa si,« ji je rekla Rubina.

»Joj! zamudila bom šolo čaranja!« si je mislila Rubina.



Zlata ribica jo je pomirila: »Počasi, imaš dve želji. Lahko ti uresničim prvo in imela boš dovolj časa.«

»Dobro,« reče Rubina in si to zaželi, zlata ribica pa odgovori: »Izpolni željo Rubini, zlati vili,« in že je bila v šoli. Odhitela je v učilnico, a v njej ni bilo nikogar. Usedla se je v prvo klopi in čakala tri ure in pol. Ko se je že napotila proti vratom, je v razred stopila učiteljica in ji rekla: »Prva si prišla. Končno ne zamujaš.«

Rubina je bila zelo ponosna na zlato ribico.



Drugi dan počitnic je Rubina spet šla k ribniku. »Joj, ribnik je tako umazan!« je vpila Rubina. »Zlata ribica, potrpi. Če si meni lahko uresničila željo, ti bom pa jaz pomagala!« je vpila in stekla domov po kozarec, vanj dala zlato ribico in jo prenesla v svoj ribnik.

Zlata ribica ji je bila hvaležna. Plavalala je od enega do drugega konca ribnika. Zlati prah od Rubininega doma je padal v ribnik in ribici dal še več moči. »Malo sem še umazana z oranžno,« je zastokala ribica.



»Že grem!« ji je zaklicala Rubina in se je napotila proti ribici z vijolično brisačko. Ribica je priplavalala k njej in Rubina jo je obrisala.

»Juhuhu! Spet sem čista« je vpila ribica. – Ampak kaj pa moj ribnik?!« jo je naposled vprašala.

Vila Rubina ji je rekla: »Ne skrbi. Zdaj si v tem ribniku in nič ti ne bo hudega.«

»Lačna sem,« ji je rekla ribica.

»Kaj pa ješ?« jo je vprašala Rubina.

»Alge,« ji je odvrnila ribica. »Ali tu nimaš alg?« jo je še žalostno vprašala.

»Ne, ampak jih bom dobila,« ji je odgovorila Rubina. Rubina je šla v gozd čez most in po potki ob potoku. Ko je prišla do morja, se je slekla in šla v kopalkah v vodo.



»Nabrala bom alge za ribico, pa še okopala sem bom, ker se nisem okopala v vilinskem ribniku.« Na morju ji bilo je zelo lepo, dokler ni sonce zašlo. Potem se je odpravila po alge. Nato se je odpravila domov k plavajoči prijateljici. Natresla ji je alg in ribica jih je pojedla. Zvečer je bilo že pozno. Bila je polna ura. Ob desetih sta se obe odpravili spat. Ribica je odšla na dno ribnika, vilin cvet pa se je z njo vred zaprl. Naslednje jutro se je zlata ribica spomnila na svoj ribnik.

»Vila, vila Rubina!« jo je poklicala ribica. Vila Rubina je prišla iz cveta in je takoj vedela, kaj ribica hoče. Vzela je kozarček in ribico dala vanj. Šli sta do ribnika, ki je bil še vedno umazan. Vila Rubina se je spomnila, da ima še eno željo in je ribico prosila, naj ji jo izpolni. Ribica je rekla: »Izpolni željo Rubini, zlati vili,« in ribnik je bil zopet čist.

Rubina je ribico izpustila, da je splavalala, ribica pa se ji je zahvalila. Rubina je odšla.

»Rubina, hvala!« je za njo vpila ribica.

»Tebi hvala!« je vpila Rubina za njo. Danes je bil naporen dan.« Rubina je šla v svoj cvet in cvet se je zaprl.

ODKRIJ ŠE TI SVOJ ČAROBNI SVET VIL!



ZGODBI NA P

POTEPUŠKI PES POKI



Po polju pride poštar Peter. Pohodi pikasto pločevinko piva. Prihaja potepuški pes Poki. Pes Poki pravi: »Pospravi pločevinko piva!«. Prestrašen poštar Peter pospravi pločevinko. Pes Poki postane prijazen. Poštar Peter prinese pikantno pico. Postaneta prijatelja.

Tilen Kristan, 4. b
UM - literarno ustvarjanje

Risba: Ema Mahnič, 2. b

PAPAGAJ PAVLE IN POLICIST

Policist Peter pa prijatelj Polde prešerno prepevata pesmi. Potem pa pride papagaj Pavle pa prične plesati poskočno polko. Policist poskuša papigo pregnati. Papiga pred policistom prične preklinjati. Policista papiga prav pojezi. Pokliče psa Pikija pa papigo »popapa«.

Maks Kolarič, 4. c
UM - literarno ustvarjanje



Risba: Sandra Perko Plavec, 2. b

AKROSTIH

Lepa sem zelo,
Elastična prav tako,
A, moje ime je kratko
kot čokolada sladko.

Lea Bernetič Rijavec, 4. a
UM - literarno ustvarjanje



Risba: Nika Markovič, 2. b

AVTOCESTA PRIHODNOSTI

Nekoč sem sanjala o svoji avtocesti prihodnosti. Bilo je kot v pravljici. Do mene je prišel avto, ki ni imel voznika. Začel je govoriti, naj se usedem vanj. Brez besed sem se usedla v avto. Vozil je tako hitro, da sem videla svetlobno hitrost.

Minilo je nekaj sekund in že sem bila v čudovitem raj. Tam je bil mogočen slap in prelepe rožice, ki so omamno dišale. Metuljčki so letali nad rožicami in bili so zelo lepe barve. Poleg je bil prelep gozd. Bila sem zelo žejna, zato sem šla do slapa in pila lesketajočo vodo. Ko sem popila malo vode, sem poletela. Nosilo me je nad oblaki. Dotaknila sem se enega od oblakov, ki je takoj spregovoril. Vprašal me je, kaj ga motim. Gledala sem ga zelo začudeno. Ko sem hotela spregovoriti, je čarovnija vode popustila. Padala sem in zaprla oči.

Kar naenkrat sem se počutila varno. Ko sem odprla oči, sem sedela na gromozanskem ptiču. Pristala sva na tleh. Zahvalila sem se mu za varen pristanek. Postala sva zelo dobra prijateljca. Kmalu se je prikazala avtocesta in avto brez voznika. Spet mi je rekel, naj se usedem vanj. Poslovala sem se od gromozanskega ptiča in se usedla v avto. Odpeljal me je naravnost domov.

Predramila me je hupa avtomobila pred domačo hišo. Stekla sem ven in zagledala avto brez voznika. Bilo je kot v pravljici. Avto brez voznika me je zapeljal po avtocesti prihodnosti.



Lina Sekirnik, 4. b
UM - literarno ustvarjanje

Risba: Jan Koren, 2. b



ZGODBA OD A DO Ž

Ali me poznate?
Bolj nagajiv fant sem.
Celo enkrat sem razbil vazo v šoli.
Če sem doma, sem bolj priden, priznam.
Dedek me vedno pohvali.
Ene izmed učiteljic tega ne verjamejo.
Fantastičen fant sem in po svoje hecen, vam pravim!
Glasno glasbo imam zelo rad.
Hiša od zvokov poka po šivih.
In moji sosede tudi.
Janez že ni moj najboljši prijatelj, temveč Ambrož.
Ko se skregava, sva jezna kot vrag.
Lahko vam povem še kaj več o njem.
Mogoče ga poznate.
Noro zabaven je in smešen.
O nogometu ve prav vse.
Punce ga obletavajo kot čebele svoj panj.
Rajši se takrat umaknem.
Sproti mi pove, kakšno dobro novico.
Šola ni preveč za njega.
To mi stalno govori.
»Utihni,« mu pravim.
»Veš, da boš le tako prišel do poklica.«
Zmaje z glavo, vendar ve, da imam prav.
Želim si, da bi za vedno ostala prijatelja.



Maks Kolarič, 4. c
UM - literarno ustvarjanje

Mentorica: Tanja Črnivec

Risba: Lara Gregoršanec, 2. b

ZLATA SKRINJA

Živel je nekoč ribič z imenom Pepko. Ko je nekega dne lovil ribe, je ujel zlato skrinjo. Nato se je odpravil domov.

Njegova hiša je bila samo majhna barakica z eno kravico. Hotel je odpreti skrinjico, a je ni mogel. Nato je poleg skrinjice opazil ključ. Vtaknil ga je v ključavnico in skrinjica se je odprla. Notri je bil samo en star svinčnik in star blok papirja. Ker je bil osamljen, je narisal

psička. V tistem trenutku pa se je blok stresel in ven je skočil psiček. Pepko se je zelo ustrašil. Šele nato se je zavedel, da se vse, kar nariše, res pojavi pred njim.

Ker je bil zelo reven, je narisal veliko zlato skrinjo, polno zlata. Skrinjo je zelo občudoval. Narisal je še veliko lepo hišo, dve kravici in hlevček. Ker je zelo rad ribaril, je narisal še barko in ribiško palico.

Mimo njegove hiše je prišel bogatin, ki je bil zelo pohlepen. Ko je zagledal hišo, se je zelo začudil. Videl je, da ima ribič čaroben blok in svinčnik. Takoj je hotel ta blok in svinčnik, zato je oba predmeta ponoči ukradel in odšel domov, kjer si je narisal veliko zlata.

Ribič je za bogatinovo dejanje takoj izvedel in mu je rekel, naj mu blok vrne, a mu ga bogatin ni hotel izročiti. Ribič je vedel, da te ta blok ne naredi samo pohlepnega, zato mu ga je vzel in ga vrgel v vodo, ampak bogatin je bil tako pohlepen, da je takoj skočil v globoko vodo in utonil. Ribič je bil vesel, da čarobnega bloka ni bilo več. Šel je domov in vzel ribiško palico, nato pa je šel ribariti s svojo novo barko in z novo ribiško palico.

Ko pa je nastavil mrežo v morje, je ujel cel kup velikih rib. Nič več ni bil žalosten in nesrečen, ker je izvedel, da če si nekaj zelo zelo močno želiš, to potem tudi dobiš, pohlepnega bogatina pa ni nikoli več videl.

Pepko se je tudi poročil in je imel tri lepe in pridne otroke.

Jošt Omahen, 6. a
Mentorica: Urška Petek



Risba: Manca Kavšek, 2. a

7. P I S A N . S V E T

PRAVICA DO BREZSKRBNEGA OTROŠTVA – DA ALI NE?

V okviru izbirnega predmeta šolsko novinarstvo smo se pogovarjali o pravici slehernega otroka do brezskrbnega otroštva. V spodnjih sestavkih si preberite, kaj menijo naši mladi novinarji in novinarke o tovrstni problematiki.

Vsak otrok ima pravico do brezskrbnega otroštva. Pa jo imajo res vsi? Verjetno ne.

Otroci v Afriki so revni, lačni in morajo delati. To zagotovo ni brezskrbno otroštvo, medtem ko je v Evropi malce drugače. Otroci v razvitih državah imajo zagotovo boljše otroštvo, brezskrbno in z veliko dobrinami. Taki otroci so lahko srečni, toda s tem, kar imajo, niso zadovoljni.

Razlika med evropskimi in afriškimi otroki:

- čas bujenja,
- količina in pogostost obrokov,
- količina dela, ki ga otroci opravijo,
- stopnja in kvaliteta izobrazbe,
- premoženje,
- kvaliteta življenja.

Evropski otroci imajo preveč pravic in premalo dolžnosti. Menim, da smo evropski otroci premalo odgovorni. Mislimo, da so naše dobrine samoumevne. Nimamo pa nobenega sočutja do soljudi, ki morajo v drugih državah za naše dobrine trdo delati za zelo majhno plačo. Le kdo bo naučil nas, evropske otroke, sočutja do teh ljudi?

Neža Slak, 9. b



Najmlajši prodajalci na novoletnem bazarju, fotografija: Mojca Hrvatin.

Nekateri otroci imajo brezskrbno otroštvo. Takih otrok je vedno manj, vedno več pa je takih otrok, ki nimajo brezskrbnega otroštva, npr. zaradi svojih staršev, vrstnikov. Nekateri starši se vsak dan kregajo in seveda otroku tega ni lahko poslušati. Zaradi tega so tisti otroci zaskrbljeni, žalostni, depresivni.

Če se starši ne ukvarjajo s svojimi otroki, lahko ti zaidejo v neprimerno družbo, počnejo neprimerne stvari ... Taki otroci ne končajo vedno najboljše.

Seveda pa obstajajo tudi taki otroci in družine, ki živijo popolnoma normalno življenje. Ti otroci imajo prijatelje, se šolajo, zdravo živijo, starši imajo denar, vendar ne preveč, sicer pa dandanes ni veliko ljudi, ki bi imeli denarja na pretek. Otroci, čigar starši imajo preveč denarja, niso najbolj srečni. Dobijo lahko vse, kar si želijo, ne vedo pa, kako težko si je neko stvar res prislužiti.

Večina otrok ima vsaj osnovne vrednote v življenju. Imajo hrano, dom, zdravje, šolanje, prijatelje, vedno več pa je takih otrok, katerih starši komaj ali pa sploh ne morejo otroku zagotoviti in dati niti osnovnih vrednot, čeprav bi to zelo radi naredili.

Drugod po svetu otroci nimajo zadostnih količin hrane in pijače. Hrano iščejo po smetnjakih, jedo ostanke, prosijo mimoidoče za nekaj denarja ali kakšno oblačilo ... Spijo na ulicah, klopcah, pločnikih. Taki ljudje ponavadi tisti denar, ki ga dobijo od drugih, zapravijo za pijačo, tako so večino časa pijani. Jaz mislim, da se napijejo zaradi tega, da jim je potem lažje, ker se ne zavedajo, kako težko jim je v resnici.

Za take ljudi, ki nimajo strehe nad glavo, bi lahko zgradili kakšne hiše s posteljami, kjer bi imeli tople obroke, najmanj tri, toliko, kolikor jih ima večina ljudi. Ti ljudje bi bili vsem zelo hvaležni in spremenilo bi se jim življenje. Zaživeli bi novo, lepše življenje.



Živa Bašnec, 7. a

Utrinek z novoletnega bazarja,

Ali otroci danes živimo brezskrbno življenje? Nekateri da, nekateri ne. Tisti otroci, ki živijo v manj razvitih državah, gotovo ne. Delati morajo za vse, kar želijo imeti. Tam je zaradi slabe higiene veliko bolezni. Tako veliko otrok izgubi starše oz. družino in morajo za svoje preživetje poskrbeti sami. Ti otroci ne poznajo sob, polnih igračk, ali pa tople postelje. Stvari, ki jih imamo drugi otroci, bi znali veliko bolj ceniti, kot jih cenimo mi. Otroci, ki imajo starše in dom, kmalu postanejo razvajeni in nerazumevajoči, če jih starši ne naučijo spoštovanja do tistih, ki vsega tega nimajo. Pogosto smo po nepotrebnem jezni na starše, ali pa se pritožujemo nad vsem, za kar se naši starši vsak dan trudijo, da bi nam zagotovili brezskrbno otroštvo in srečno prihodnost. To moramo spoštovati in ceniti. Današnje generacije otrok so veliko bolj zahtevne kot prejšnje generacije, saj danes poznamo več tehničnih pripomočkov kot nekoč (telefoni, računalniki ...). Otroci med seboj tekmujejo, kdo bo imel boljši telefon, kdo lepša in dražja oblačila ... Včasih ne vidimo tega, da če bi vsak od nas vsaj za nekaj trenutkov nehal biti sebičen in tekmovalen, bi bili bolj srečni in imeli več prijateljev kot pa, če vedno gledamo na to, kdo v naši družbi je boljši. Nikoli namreč ne veš, kaj se ti lahko v življenju zgodi. Moje mnenje je, da bi morali večkrat pomisliti na to, kar imamo in ne na to, česar nimamo. Tako si bomo sami zagotovili brezskrbno otroštvo.

Nataša Lukić, 7. b



Risba: Iza Berg Verbič, 1. a

Pri nas je življenje precej lažje kot v Afriki, zato je pri nas tudi stopnja smrtnosti manjša od stopnje umrljivosti na afriški celini.

V Afriki nimajo dovolj pitne vode in zadostne količine hrane. Tudi bolezni je preveč. Ker ljudje nimajo denarja za zdravnika, lahko le upajo, da bodo ozdraveli. Zato v manj razvite države hodijo misijonarji in zdravniki brez meja, da bi jim pomagali.

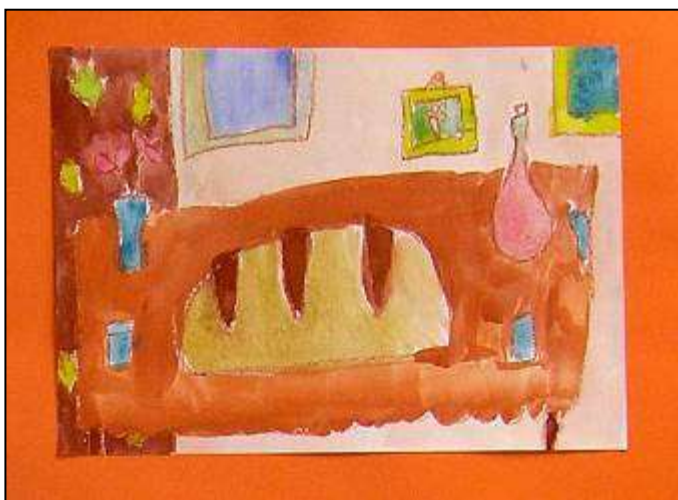
V Afriki ne hodijo vsi v šolo, tako da veliko otrok pomaga doma. Fantje pasejo živino ali opravljajo težja dela, dekleta pa pomagajo pri gospodinjskih opravilih.

Pri nas je življenje lažje. Imamo dovolj hrane in zadosti čiste pitne vode. Veliko manj je bolezni, ki povzročajo smrt. Imamo denar, da gremo k zdravniku ali v bolnišnico. Otroci hodijo v šolo. Seveda tudi pomagajo doma, samo veliko manj delajo in opravljajo lažja dela.

Mi živimo v zidanih in ogrevanih hišah, oni pa v neogrevanih hišah iz blata, pokritih s slamo in z enim ali dvema bivalnima prostoroma.

Pri nas je življenje enostavnejše kot v Afriki. Zelo sem vesel, da živim tu, in ne v Afriki.

Anže Ceglar, 8. c



Risba: Lana Prijatelj Boršnar, 3. b



Risba: Zoja Klemen, 3. b

... V afriških državah je pomanjkanje zelo veliko, a kljub temu mislim, da so tamkajšnji ljudje zelo srečni in zadovoljni s svojim načinom življenja. Mi, otroci z brezskrbnim otroštvom, pa se premalo zavedamo, kaj imamo in bi morali to bolj ceniti.

Sara Novak, 9. a

... Veliko ljudi danes nima denarja niti za najosnovnejše dobrine (za hrano, pijačo, oblačila in stanovanje). Veliko je tudi brezposelnih ljudi. Na drugi strani je veliko takih otrok, ki so

preveč razvajeni, kar tudi ni prav. Tako zagotovo ne znajo ceniti tega, kar imajo, zato jim toplo priporočam, naj se malo zamislijo.

Kristjan Glušac, 9. c

... Otroci moramo spoštovati svoje starše in starejše ljudi, a tudi starejši in starši ne smejo biti nasilni do nas. Tudi tega, da nekateri ljudje s hrano ravnaajo nespoštljivo, ne odobravam. Zavedati se moramo, da je veliko ljudi kljub obilju hrane še vedno lačnih. Upam, da bo v prihodnosti čim manj revščine in zaničevanja in da bodo vsi otroci lahko živeli brezskrbno.

Andraž Zaletelj, 9. c



Risba:
Alja Alibegović,
1. a

10 NASVETOV ZA LAŽJE UČENJE

Zdaj, ko se je začela šola, se moramo začeti tudi učiti. Da pa bo vse malo lažje, je tu 10 nasvetov za lažje učenje.

1. RAZMIŠLJAJ POZITIVNO

S slabo voljo bo vse samo še slabše. Poskušaj razmišljati pozitivno in snov predelaj sproti.

2. ORGANIZIRAJ SI ČAS UČENJA

Poskušaj organizirati čas učenja in se ga drži. Določi tudi čas sprostitve in se poskušaj motivirati s tem.

3. POSVETUJ SE S SOŠOLCI

S sošolci se pogovori in jih vprašaj, kako se učijo oni. Izmenjujte si zapiske in se učite skupaj, če je možno.

4. POSKUSI SE ČIM VEČ SMEJATI

Med smejanjem se sprostijo napete mišice, zveča se vnos kisika v telo, zniža se krvni tlak. Smeh spodbuja imunski sistem, izklopijo se tudi učinki stresa. S smehom boš vse lažje premagal/-a.

5. VZEMI SI ČAS ZA ZABAVO

Med učenjem si moraš vzeti čas tudi za razvedrilo. Pojdi na kakšen sprehod, klepet s prijatelji ... Ne pozabi telovaditi, saj telesna vadba najboljšje odpravlja napetost pred ocenjevanji znanja in pritiskom v šoli.

6. PIJ VELIKO VODE IN SI VZEMI ČAS ZA SPANJE

Poskrbeti moraš za to, da popiješ dovolj tekočine, saj se boš tako lažje zbral/-a in ne boš utrujen/-a. Privoščiti si moraš tudi dovolj počitka, saj utrujen organizem ne bo sposoben zadostne koncentracije in volje za učenje.

7. NAREDI SI NAČRT

Preden se lotiš učenja, si naredi načrt. Načrtovanje učenja ti bo pomagalo, da se boš znal/-a bolje organizirati in učenje res opravil/-a v določenem času. Tako ti bo ostalo več časa zase.

Tvoj načrt za učenje je lahko podoben spodnjemu:

a) Koliko časa imam na razpolago, da se naučim določeno snov?

b) Koliko se imam za naučiti? _____

c) Da bom učinkovito predelal/a zahtevano snov, se moram vsak dan naučiti:
_____ (na primer: 2 strani, 1 poglavje ...)

d) Učil/-a se bom: zjutraj/popoldan od: _____ do: _____

e) Predelano snov bom ponavljal/-a _____ /dan

f) Če bom upošteval/-a zastavljene cilje, se bom nagradil/-a s/z _____

8. PRIPRAVI SI UČINKOVITE ZAPISKE

Uredi si zapiske, kjer imaš zapisano snov, ki se jo moraš naučiti. Uporabi barve, podčrtuj si pomembna dejstva, zelo učinkovit pa je tudi miselni vzorec. Z miselnimi vzorci bo tvoje učenje učinkovitejše, snov bo bolj pregledna, zaradi uporabljanja različnih barv pa si boš vse lažje zapomnil/-a, ločil/-a boš pomembnejše stvari od manj pomembnih, povezoval/-a pojme in si izdelal/-a kratke povzetke.

9. POSTAVI SI CILJE

Povprečje ocen izračunaš tako, da sešteješ vse ocene, ki jih imaš, in nato deliš s številom ocen. Predmete, pri katerih bi rada izboljšal(a) oceno in povprečje, napiši na črto. Sedaj se vprašaj, kaj pričakuješ od sebe v naslednjem ocenjevalnem obdobju, kaj bi rad(a) naredil(a), za koliko bi rad(a) spremenil(a) ocene. Vprašaj se, kakšno oceno si na koncu

šolskega leta želiš v spričevalu, ob tem pa bodi realen (realna). Za več kot dve oceni boš težko izboljšal/-a svoj uspeh, ne glede na to, kako se boš trudil/-a, zato trojke poskusi spraviti vsaj na štirice in dvojke vsaj na trojke. Če se boriš za petico, bo tvoja naloga malce težja, saj mora biti za najvišjo oceno tudi znanje temu primerno. – Kakšnih ocen si torej pri teh predmetih želiš na koncu šolskega leta? Svoje želje napiši na črto.

10. PROSTOR

Pazi na čistočo prostora. V njem naj ne bo neprijetnega vonja. Večkrat ga prezračí. Prostor mora biti zračen, saj možgani za dobro delovanje potrebujejo kisik. Poskusi s parilnikom za eterična olja, saj nekatera naravna olja, kot je evkaliptusovo, vplivajo na budnost in zbranost. Prostor naj ne bo prevroč, saj se takrat naše telo poleni in možgani težko delajo. Idealna sobna temperatura je med 18 in 20 stopinjami Celzija. Lahko si kupiš termometer in sobno temperaturo redno spremljaš, kar za uspešno učenje ni slaba ideja. Ne imej prenatrpanega prostora, saj energija ne more primerno krožiti. Bolje je, da imaš prostor bolj prazen, kot da imaš v njem ogromno stvari.

Nataša Lukić, 7. b

ZA MALE BRIHTNE GLAVE

1. Kakšna kombinacija je to?

P _____ T _____ S _____
 Č _____ P _____ S _____
 N _____

2. Nariši kvadrat s tremi črtami.

Pripravili: Tjaša Čebular in Evelin Nose Sabljak, 7. c.



Risba: Mihaela Perko, 8. c

MALO ZA ŠALO, MALO ZARES ...

SKUPNI IMENOVALEC

Bogo pride ves utrujen iz šole.

»Kaj pa je danes s teboj?« ga zaskrbljeno vpraša mama.

»Ah, utrujen sem. Pri uri matematike smo celo uro iskali skupni imenovalec.«

»Skupni imenovalec smo iskali že takrat, ko sem jaz hodila v šolo. Ga tudi vi niste našli?«

ESKIMI

»Jure, kaj veš o Eskimih?« je vprašala učiteljica geografije.

»Eskimi so ledeno mrzli tipi.«



Risba: Naja Kavšek, 1. a

MATEMATIKA

»Imaš pet jabolk. Dve jabolki poješ. Koliko jih še imaš?« vpraša učiteljica Gregorja.

»Pet!«

»Kako pet?«

»Tri cela jabolka in dva v želodcu.«

DOLGA BESEDA

»Povej mi kakšno dolgo besedo!«

»Guma.«

»To pa res ni dolga beseda!«

»Saj jo lahko razvlečete!«



Risba: Milka Sekulić, 2. a

NI NA POSODO

V kupeju vlaka fantič neprestano smrka. Že vsega naveličana starka ga vpraša:

»Fant, ali nimaš robca?«

»Imam, ampak mamica mi je rekla, da ga ne smem nikomur posoditi.«

LEPOTILNI SALON

Mira se je vrnila domov precej pozno in se pohvalila bratu Igorju:

»Danes sem bila pa v lepotilnem salonu!«

»Kaj nisi prišla na vrsto?« jo je vprašal bratec.



*Risba:
Sumejja Bajrektarević, 2. a*

KRAVA

»Gospa, vi imate pa res neotesanega moža. Včeraj mi je rekel, da sem krava!«

»Oprostite, toda tak je. On ljudi vedno sodi po zunanosti.«

BOMBA

Blondinki sta se sprehajali ob obrežju reke in našli dve ročni bombi. »Odnosiva ju na policijo!« je rekla ena.

»Kaj pa, če ena bomba eksplodira?« je vprašala druga.

»Bova pa policistom rekli, da sva našli le eno!«



Vice smo za vas zbrali učenci novinarskega krožka.

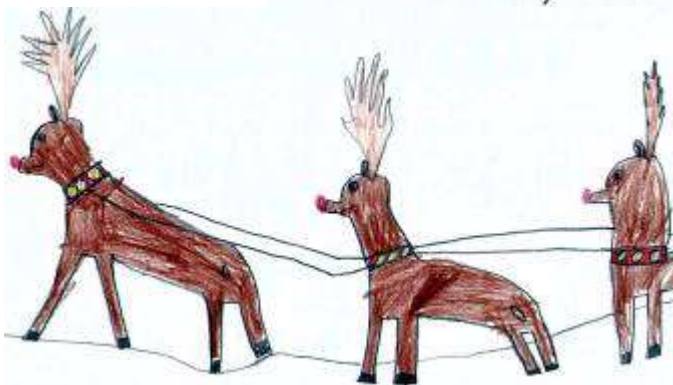
Spoštovani g. Božiček!

Rada bi Vam povedala, kako pridna sem bila to leto. S sestro se skoraj nič nisem kregala in tudi v šoli sem pridna. Upam, da bo to pripomoglo k temu, da dobim čim več daril.

Pa začnimo. To leto sem se odločila, da bom bolj skromna, zato boste imeli manj dela. Želim si: nov računalnik, novo tablico, mačko (po možnosti cepljeno), papagaja (po možnosti govorečega), morsko deklico, ogledalo, avto ali motor, življenje brez sole, deset nadstropno torto, grad (brez zidaja), samoroga in pa še eno sestrico. Najlepa hvala.

lep pozdrav,

tvoja Nežika



Risba: Aisha Lulu Paolini, 4. b

5 NASVETOV, KAKO OSVOJITI PUNCO

1. BITI MORAŠ PRAVI ŠARMER, ZATO SE LEPO OBLECI, UREDI IN SE NADIŠAVI.
2. POSKRBI, DA BO TVOJE TELO MIŠIČASTO (ZAŽELENI SO RADIATORČKI NA TREBUHU), ZATO PRIDNO TELOVADI.
3. BITI MORAŠ KOMUNIKATIVEN IN DUHOVIT, ZATO PRIDNO RAZMIGAVAJ SVOJ JEZIK (PRIPOROČLJIVE SO GOVORNE VAJE PRED OGLEDALOM).
4. IMETI MORAŠ DOBER AVTO IN VELIKO DENARJA, ZATO SE PRIDNO UČI, DA SI BOŠ KASNEJE NAŠEL SUPER SLUŽBO.

5. DO SVOJE IZBRANKE MORAŠ BITI SPOŠTLJIV IN NEŽEN, DA TI JE NE BOŠ PREJ SPELJAL KDO DRUG.

Pripravil X Y, predstavnik močnejšega spola iz 8. razreda.

KAKŠNI FANTJE SO NAM VŠEČ

1. BITI MORAJO LEPI.
2. IMETI MORAJO LEPO FRIZURO.
3. BITI MORAJO PRIJAZNI.
4. NE SMEJO SMRDETI PO CIGARETIH.
5. NE SMEJO BITI UMAZANI.



Risba: Zala Kuralt, 8. b

Pripravile predstavnice nežnejšega spola iz 8. razreda.



Risba: Urška Vidmar, 8. b

DVE POBARVANKI



Risba: Nika Zadavec, 7. c



Risba: Petra Perpar, 7. a

VEČ JEZIKOV ZNAŠ, VEČ VELJAŠ ...

Andraž Mehle iz 8.b je v angleškem jeziku takole razmišljal o reklamah:

Adversiting

I watched a video on Youtube about ads and in one ad there was a scary zombie that screams. Some people might get a heart attack. That made me think about ads.

Some ads are annoying. You watch your series or a movie and when it is at its most dramatic point, intense action, scary moment...the ad comes! It is like you having a party and then sad people come with a priest and a coffin with dead guy in it and after 5 minutes they leave but your party is ruined!

Some ads are just too boring to watch. Nobody will watch a white screen and some food with prices on it with some background music. Even interesting ads are boring if they have been on TV since 1964 and are on every hour!

Some ads can even be dangerous. If you are epileptic and if there are a lot of different coloured flashing lights, you might get an attack or a mental shock. Or if you have a bad heart and an add includes screamers or scary things that just appear out of nowhere...it might kill you.

So I say that ads are the most annoying, dangerous, boring, lame, stupid things EVER MADE BY HUMANS!!!

The End.

Svojih zgodnjih let se učenci sedmih razredov spominjajo vsak po svoje, nekateri tako, kot je bilo res, drugi pa rajši, kakor bi si želeli, da bi bilo:

WHEN I WAS LITTLE

I was born on the 31st of January, 2002.

I was born in Trbovlje, Earth, but my family and I lived on Mars.

When I was young my eyes were blue, my hair was brown and my fist was strong.

My best friend in the kindergarten was Črtomir from Ljubljana. He was very strange.

I went to school when I was six years old. My first class teacher was Mr. Muscle. He was very strict and everybody feared him. My favorite toy was a supermouse.

Daniel Sami Blažič, 7. a

WHEN I WAS A BABY

I was born on the 5th March in 2002, at 12.36 pm. in Ljubljana. I was very attractive, because my hair was black, curly and quite long. My eyes were blue. I was a big baby. My weight and height were four kg and 59 cm. I didn't cry a lot. When I was 2 years my favourite toy was Teletubbie Lilly. My first words were aunt and mum. When I was born,

my sister was 6 years old. She loved me a lot. She often played with me. When I was a little girl life was good. Everything was big, our house, our car,s hops ...My room was full of toys. I was never lonely. I was a happy and good child.

Taja Zupan, 7. a

Where do I begin. So, I was a small baby with brown hair and blue eyes. My eye colour changed to whatever it is now. I was a baby with spider legs and four hands, I was loved because they put me on logs when I came home. So loved! My favorite toy was a toy jeep. I used to play with it all day long. I think, I was a good baby. My friends were blue as well. We were like a team. I lived on a planet called Kuku Tukku which I think is a silly name.

Luka Kohek, 7. a

As a baby I had short, dark, curly hair and brown eyes. I was about 55cm and my first favourite toy was a Teddy bear called Poo. I was clumsy. Once I had a cake on my face and it was very funny. My favourite/best friend was Tanja and she is still my best friend. My sister was jealous of me and she hurt me. This is everything about me as a small child.

Lara Jerlah, 7. a



Risba: Lana Erjavec, 1. a

Takole so učenci opisali najhujše nočne more ali pa prijetne sanje:

MY WORST NIGHTMARE

I was swimming in the freezing sea, when tsunami came. I heard people who were screaming. It was a very dark night. I was wearing a very heavy dress. Suddenly I saw my mother who was drowning. I was swimming to her when I woke up in the sofa and the TV was on.

MY FAVOURITE DREAM

I was at the hospital working as a doctor. My patients were very sick and I was helping them. I was drinking very hot chocolate. And then my workday finished. I drove home in my Audi. When I came home I saw my beautiful family. Then I woke up in my room.

Eva Erjavec, 8. c

MY WORST NIGHTMARE

I was in the forest. The wind was blowing and the wolves were howling. I was wearing my payamas. My payamas were dirty and torn. Suddenly I saw a ghost. It was wearing a caped cloak. I punched it, but my hand went through its body. I was scared and I run away. Then I woke up in my bed and the sun was shining.

MY FAVOURITE DREAM

I was in the park. Flowers were blooming and birds were singing. I was very happy. Then I saw the man in a black jacket. He was very nice. He bought the ice -cream for me. Then I was woke up in the kitchen.

Rok Kenik, 8. c



Risba: Blaž Levstek, 6. b

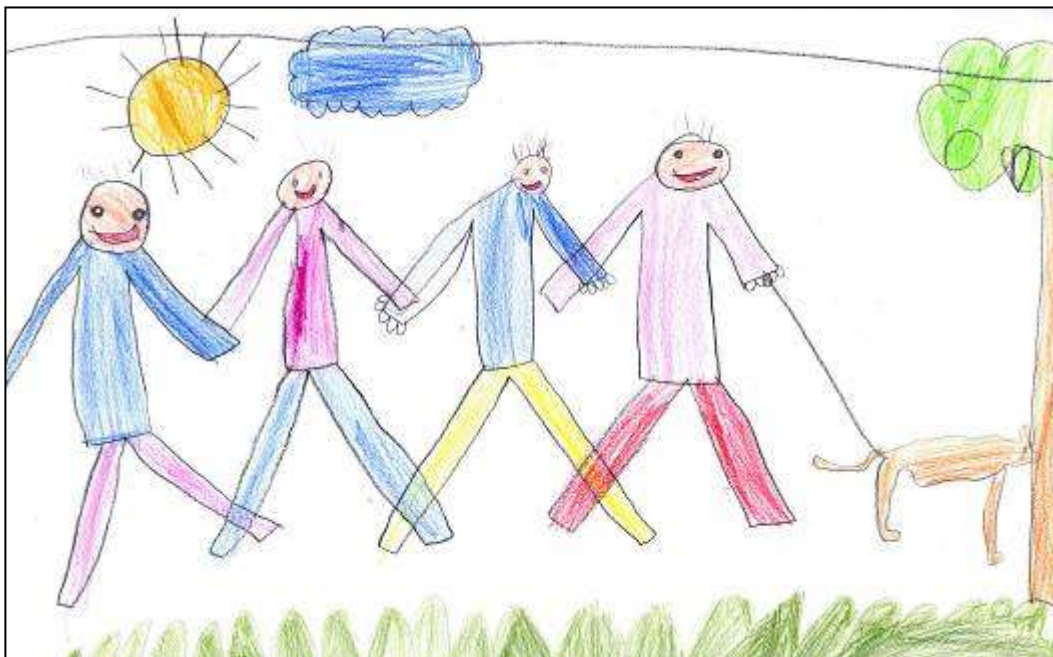
Risba: Alja Štaudohar, 6. c

MY WORST NIGHTMARE

It was a clear night. The Moon was bright and shining. I was alone in school in the middle of the night for no reason. Somehow I knew that in the school there was some kind of a green, acid-monster...and it was one meter tall and...fat. I came to the dinning room where the moon was shining through the window. I saw the fat monster in the kitchen attacking some things. When I saw it, I was standing there and it saw me, too. It started coming for me..it was fat and slow,that's why it wasv even more scary. Next to it,there was a gas bomb and somehow I got a gun. I shot at a gas bomb so the gas started leaking. I shot one more time in the gas and eveything went out in flames. I jumped through a window and while I was flying(falling) everything went in slow motion. I was able to see pieces of window and pices of a green fat monster. Behind me there was a big explosion. Then everything went in normal motion and I fell on the ground with pieces around me. Then I started walking away from it and from nowhere music of GTA San Andreas started to play. I was felling like a hero until I saw that a gun was mising and the nightmare ended.

The End.

Andraž Mehle, 8. b



Risba:
Marcel Bitenc, 1. a

Takole pa se nad razmetano sobo zgraža Žan Erjavec iz 6. a:

MY MESSY ROOM

My room is in a real mess!!! A ball is in my bed and a rat is eating my doll! I can't find my jeans because they're under the radio and the radio is in the drawer! Oh my God, is there a real sock on the wall!?! Add my desk is in the wardrobe! This isn't serious!!! Where is my

school bag? I can't find it. I'm hungry but I wouldn't like the egg on the window. I don't like my room! Bye!

Žan Erjavec, 6. a

Mentorica: Blanka Karanjac

NE UPORABLJAJ PETARD

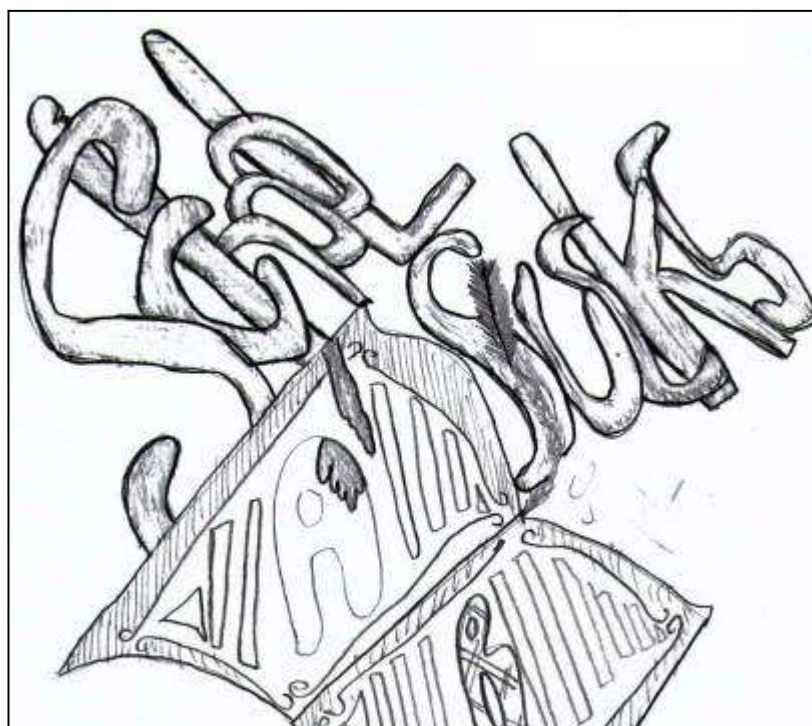
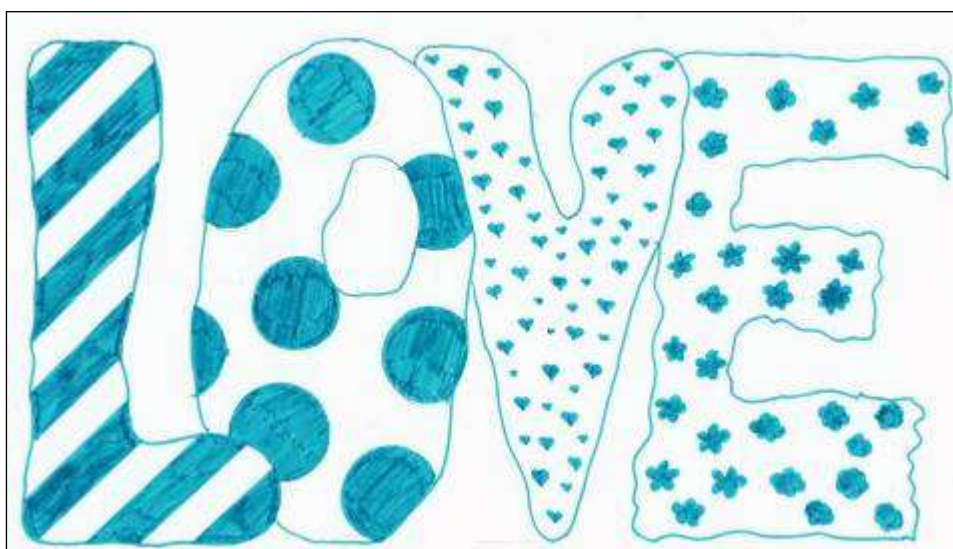
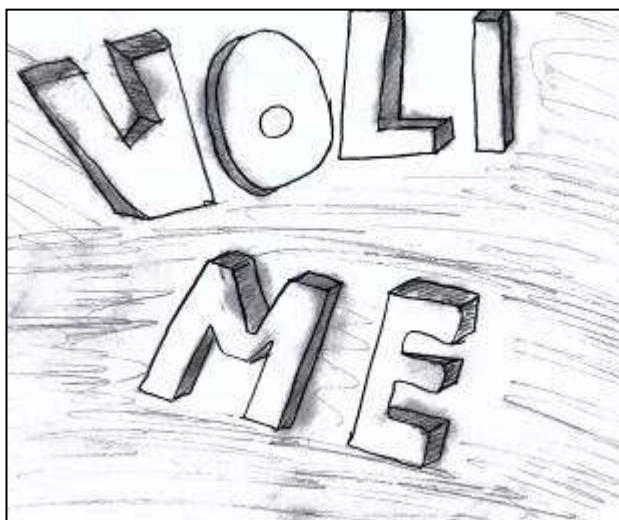


Risba: Jakob Cugelj, 8. b



Risba: Urban Ulcej, 4. c

GRAFITI



Risba:

Manca Kepa, 7. a

VAROVANJE SPLETNE IDENTITETE IN ZASEBNOSTI

Na svojih računalnikih, tabličnih računalnikih in mobilnih telefonih imamo shranjeno ogromno količino podatkov osebne narave (fotografije, videoposnetke, gesla za spletne trgovine, spletno banko ...), ki jih nepridipravi lahko pridobijo in izkoristijo v našo škodo. Zelo »cool« je biti prijavljen v različnih družabnih omrežjih, kot so Facebook, Twitter, Instagram ..., in tam objavljati prispevke, ki večkrat vsebujejo tudi vsebine, ki so osebne narave. Zavedati se moramo, da ko nekaj objavimo na spletu, izgubimo nadzor nad to vsebino. Čeprav imamo možnost vsebino odstraniti iz svojega profila, nimamo nadzora nad tem, kdo vse si je določeno vsebino prenesel na svojo napravo in jo lahko deli naprej. Dostop do svojih naprav mora biti zaščiten z močnim geslom ali slikovnim vzorcem. Geslo v smislu 1111, 1234, abcd, osebna imena, priimki in podobne variante niso varne. Geslo mora biti sestavljeno vsaj iz 8 znakov, in sicer naj bodo to velike in male črke, posebni znaki in številke (npr. 7!Je%0\$0). Mobilnih naprav (telefonov in tablic) ne puščamo brez nadzora, saj jih lahko kdo ukrade ali pa samo »sposodi«, da pretoči kakšno vsebino na svoj telefon in jo kasneje zlorabi. Pomembno je, da povezavo bluetooth izklopimo, ko je ne potrebujemo oziroma imamo v napravi nastavljeno, da naprava preko povezave bluetooth ni vidna ostalim. Podobno velja tudi za uporabo spletnih kamer in geolokacijskih storitev. Kadar kamere ne uporabljamo, poskrbimo, da je izklopljena. Izklopimo tudi GPS modul. Sledenje naši lokaciji ima lahko nezaželene posledice. Pojavljajo se sicer nova družabna omrežja, ki ravno spodbujajo objavljanje trenutnih lokacij med uporabniki.

Pri sodelovanju na družabnih omrežjih poskrbimo, da ne objavljamo imena, priimka, naslova in telefonske številke, temveč namesto pravega imena uporabimo vzdevek. Presodimo, katere slike in videoposnetki so primerni za objavo na spletu. Vedno se je pred objavo določene vsebine dobro vprašati: »Ali bom z objavljeno vsebino zadovoljen tudi čez več let, na primer, ko bom prišel na razgovor za službo in bom soočen z njo?« Ne pozabimo: »Kar je enkrat na internetu, tam vedno ostane.«

Nujno je spoštovati tudi **zasebnost drugih**, zato brez dovoljenja druge osebe ne objavljamo njenih osebnih podatkov, fotografij, na katerih se pojavlja. Zavedajmo se, da je objava fotografij in posnetkov brez dovoljenja **kaznivo dejanje**.



Pripravil: Gregor Arko.

Risba: Eva Erjavec, 8. c

8. ŠPORT

KONJI - MOJI NAJVEČJI IN NAJBOLJŠI PRIJATELJI



Konji so zame nekaj zelo posebnega. So moja najljubša žival. Zelo rada jih tudi jezdim. Ko sedem na konja, se počutim svobodno. Veliko ljudi obožuje konje, mnogo ljudi pa se konjev boji. Konji so zelo mogočne živali. Večina konj je ljubeznivih in pripravljenih sodelovati. Poznamo več vrst konjeniškega športa, na primer: endurance, dresuro, preskakovanje ovir.

Obstajajo tudi različne pasme konj. Meni so najljubši frizijci in arabci. Konji mi v življenju pomenijo zares veliko, zato si želim z njimi ukvarjati tudi v prihodnosti.

Stela Podržaj, 7. b

Risba: Ema Ceglar, 8. b

ŠPORTI NA IRSKEM

Tako kot v vseh drugih državah, se na Irskem ukvarjajo z različnimi športi. Predstavil vam bom 6 najbolj popularnih športov.

1. Gaelic football (fotografija na desni)

Ta šport je zelo podoben navadnemu nogometu, igra se lahko tudi z rokami. Gaelic



football igrata dve ekipi s po 15 igralci. Glavni cilj te igre je doseči zadetek (gol) tako, da se žogo brcne ali pa z roko vrže v nasprotnikovo mrežo.

2. Hurling (fotografija na desni)

To je tako imenovana najhitrejša igra na travi. Igralci so opremljeni s palico, s katero poizkušajo doseči gol, žogo lahko na kratko zadržijo tudi v roki.



3. Rugby (fotografija na levi)

To je zelo priljubljen irski šport, pri katerem je potrebna izjemna fizična pripravljenost. Rugby igrata 2 ekipi s po 15 igralci. Običajno se igra na travi, lahko pa tudi na drugih površinah, na primer na pesku, če to ni prenevarno. Namen igre je doseganje zadetkov s polaganjem žoge v polje zadetka in z brcanjem žoge skozi vratnice nasprotnikovega gola nad prečko.

4. Soccer (fotografija na desni)

Najbolj popularen šport na svetu, vendar ne tudi na Irskem, čeprav se na reprezentančnih tekmah zbere lepo število navijačev. Igra se med dvema ekipama enajstih igralcev z okroglo žogo. Cilj igre je, da se žogo brcne v nasprotnikov gol. Irci so bili trikrat na svetovnem prvenstvu, leta 1990 so dosegli celo osmo mesto na svetovni lestvici.



5. Golf (fotografija na levi)

Golf je eden zelo „mirnih“ športov. Cilj igre je z različnimi palicami spraviti žogico v luknjo.

6. Horse Racing (fotografija na desni)

To so zelo popularne konjske dirke.

Glavne dirke se prenašajo celo na državni televiziji.



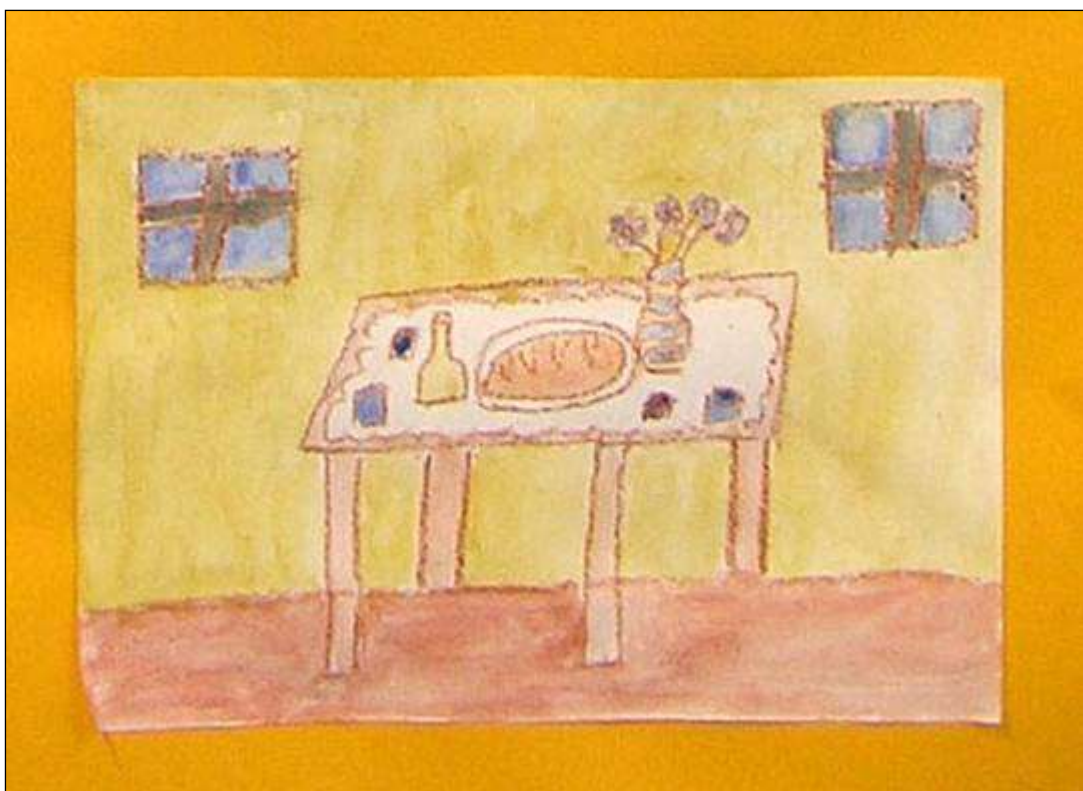
Na Irskem je gledalcem izmed vseh naštetih športov najbolj všeč rugby. Irci so najboljši v rugbyu, na kar so izredno ponosni.

Spórt

Tá tóir mhór ar chluichí traidisiúnta na hÉireann, an pheil Ghaelach, iomáint agus camógaiocht, a imritear beagnach go huile agus go hiomlán in Éirinn agus i bpobail Ghaelacha thar lear. Déanann go leor daoine freastal ar chluichí i gcraobhchomórtais Uile-Éireann san iomáint agus sa pheil le linn an tsamhraidh agus bíonn na cluichí ceannais, buaicphointe spóirt na bliana in Éirinn, ar siúl i bPáirc an Chrócaigh i mBaile Átha Cliath.

Nekaj o športu v irskem jeziku. Ali znate kaj prebrati?

*Pripravil: Emrah Ljubijankić, 6. b,
Vir besedila in fotografij: svetovno medmrežje.*



Risba: Jaša Mežek, 3. b